



ပျော်စရာကောင်းစရာ

မင်းသိင်္ခာစိုးစန်  
သုည

အပိုင်း (၁)  
အခန်း (၁)

ဘဝဆိုတာ တံခါးတစ်ချပ်ဖြစ်တယ်။

တံခါးရဲ့ သစ်သားဘောင်ပေါ်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့

ကနုတ်ပန်းအပြောက်အမွန်းတွေ.....၊ ပန်းပုရုပ်လုံးတွေကို

ငေးကြည့် ရင်မောနေစရာမလို....။

အမိပွယ်ဖွင့်ဆိုတွေးတော တွေဝေနေစရာမလို.....။

.....

ငါတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အဲဒီတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင် သွားဖို့ ပဲဖြစ်  
တယ်။

\*

(က)

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြောင့်.....

စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး ရယ်မောဆူညံနေရာမှ .....။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာဦးလှဆင့်က ကျောင်းခန်းထဲဝင်လာသောကြော

တစ်ခန်းလုံး ဖျတ်ခနဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က ကျူရှင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည့်အပြင် စေတနာပါသော အသင်အပြကောင်းသည့် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးက သူ့ကို လေးစားရိုသေကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က အတန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဘောဖျက်၏ သစ်သားအနှောင့်ဖြင့် ကျောက်သင်ပုန်းကို တဒုန်းဒုန်း ခေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက်.....

“ကဲ.....ငါ့ကျူရှင်ကို နာမည်ဖျက်နေတဲ့ ဒီအတန်းထဲက ဟိုမိစ္ဆာနှစ်ကောင်...ထစမ်း”

ဆရာဦးလှဆင့်စကားက အတန်းနောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်နေသော “ချမ်း” နှင့် “ဒီဝိုင်း” တို့ နှစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းမှန်း အားလုံးက သိလိုက်သောကြောင့် ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားအားလုံးက သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာ နောက်ဆုံးခုံတန်းဆီသို့ လည်ပြန်နောက်လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ချမ်း နှင့် ဒီဝိုင်းကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် (သူများ တွေ နောက်လှည့်ကြည့်သလို) သူတို့ ၏ နောက်ဘက်ဆီ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် တော့ အုတ်နံရံသာရှိသည် ။

“ဟိုနှစ်ကောင် ... မင်းတို့ ကလွဲပြီး ဘယ်သူများ ရှိသေးလို့ နောက်လှည့်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ထစမ်း .. မင်းတို့ ကို ပြောနေတာ”

အရင်ဆုံး ဒီဝိုင်းက ရွံ့ဆုတ်ရွံ့ဆုတ်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်က မိစ္ဆာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဒီဝိုင်း ( DIVINE), DIVINE ဆိုတာ တန်ခိုးရှိတာ၊ နတ်လို့ ပြောတာ၊ ဟောဒီကောင်

နာမည်က ချမ်း၊ ချမ်းဆိုတာ မှ င်စာ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီကောင်ကမှ တကယ့် မကောင်းဆိုးဝါး... ဆရာ၊ ဒီကောင့်ကိုပဲ နာနာရိုက်ပါ ဆရာ”

ဒီဝိုင်း၏ စကားကြောင့် နံဘေးမှ ချမ်းက ကမန်းကတန်း လက်ပိုက် ကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“တစ်ခါတလေမှာ တော့ နတ်တွေဟာလည်း မကောင်းဆိုးရွားတွေ နဲ့ မထူးလှပါဘူး ဆရာ၊ ဒီကောင်က နတ်ပေမယ့် လူတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့ နတ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေဆို ကျွန်တော့်ကို သားလိမ္မာလေး... သားလိမ္မာလေးနဲ့ ဖူးဖူးမှုတ်နေကြတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ချမ်းကို သူတို့ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ကြ တာ.. သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး တံတွေးတွေ ရွဲနေတာပဲ”

“တိတ်ကြစမ်း .. နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှ င်စာပဲဖြစ်ဖြစ်.. မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ နေရာမှာ တော့ အတူတူပဲ .. နှစ်ကောင်စလုံး မိစ္ဆာတွေ ... လာ .. အတန်းရှေ့ထွက်ခဲ့”

ချမ်းကော၊ ဒီဝိုင်းပါ နှစ်ယောက်သား လက်ပိုက်ခေါင်းငုံ့လျက် အတန်းရှေ့သို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်လာကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က ကျူရှင်ခန်း တစ်ဖက်ဘေး မုန့်ဆိုင်ဆီလှမ်း၍

“မတင်တင် .. ခဏလာပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ခေါ်လိုက်သောကြောင့် မတင်တင်က မုန့်ဆိုင်ကို ခဏထားခဲ့ပြီး ကျူရှင်ခန်းထဲ တလှုပ်လှုပ် တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာ၏။ မတင်တင်က ဝလွန်းသောကြောင့် လမ်းမြန်မြန် မလျှောက်နိုင်၊ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက တလိမ့်လိမ့် ရွေ့သည် ဆိုရုံသာ ရွေ့၏။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပါးစုံတွေ ဖောင်းကားပြီး ၀၀အစ်အစ်ဖြစ်နေလောက် အမြဲပြီးချို့နေသောကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများက အလွန်ချစ်ကြ ခင်တွယ်ကြသည်။ ကျူရှင် မတက်ခင် သူမ၏ ဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ်စားကြရင်း သူမ၏ ၀၀အစ်အစ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စကြ နောက်ပြောင်ကြ၏။

အခုလည်း ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ နှစ်ယောက် သွားပြီး နောင်ပြောင်သောကြောင့် မတင်တင်က ဆရာဦးလှဆင့်ကို တိုင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအားလုံး စိတ်ထဲက မှန်းဆကြည့်နေကြသည်။

မတင်တင်က အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသော ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ...

“သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဆရာ .. ကျွန်မကို နောက်တာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က မတင်တင်ကို “အစ်” မကြီး” လို့ သွားခေါ်တယ်ဆို”

ထိုစကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံးက မတင်တင်၏ ၀၀အစ်အစ် မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်ကြသည်။

ဒီဝိုင်းက.....

“ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒီကောင်....ချမ်းကြောင့်၊ သူက အဲသည် လို ခေါ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုက်တွန်းတာ ဆရာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ချမ်းဘက်လှည့်လိုက်၏။ ချမ်းက အလွန်ရိုကျိုးသည့် မျက်နှာအမူအရာလေးဖြင့် မျက်လုံးကို ပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်နေ၏။ နောက်....

“ဒီလိုပါဆရာ.....ကျွန်တော်က မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံအကြောင်း ဒီကောင် သိပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဟောဒီကောင်....ဒီဝိုင်းက မတင်တင်ကို “အမကြီး၊”“အမကြီး”ဆိုပြီး ခေါ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်က “အမကြီး”ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းဟာ တိရစ္ဆာန် အထီး၊ အမကို ခေါ်ရာရောက်ကြောင်း ရှင်းပြတာပါ”

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးလို့ အစ်မ၊ နှမလို သဘောထားပြီး ခေါ်မယ်ဆိုရင် “အမ”ဆိုတဲ့ သတ်ပုံက မှားပါတယ် ဆရာ၊ “အ”ကို “စ”သတ် အစ်မလို့ ရေးမှ သတ်ပုံအမှန်ပါ။ ဒါကိုကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ဒီဝိုင်း သိပါစေတော့လို့ ရှင်းပြပြီး သတ်ပုံမှာ ရေးတဲ့ အသံထွက်အတိုင်း “အစ်မကြီး”လို့ ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ၀၀အစ်အစ် မိန်းမကြီးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

မှ င်သေသေဖြင့် ရှင်းပြနေသော ချမ်း၏ စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံများ တဝေါဝေါထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆရာဦးလှဆင့် ကိုယ်တိုင်စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သလို ဖြစ်မိသော်လည်း မျက်နှာထားကို တမင် ခပ်တင်းတင်းတည်ထားလိုက်ပြီး.....

“အော်...မင်းက ငါ့ကိုတောင် လူလည်ကျချင်တာပေါ့...ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သတ်ပုံအမှန်ပါ။...မယုံရင် မြန်မာစာဆရာကို မေးကြည့်ပါ ဆရာ”

“အေး...အခုတော့...ငါ့ရဲ့ သတ်ပုံကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီပေါ့ကွာ..... လာစမ်း...ခွေးကောင်နှစ်ကောင်....ရှေ့တိုး၊ ငါကတော့ ဟောသလို...ဟောသလို သတ်တာကွ”

“ခွပ်...ခွပ်”

ဆရာဦးလှဆင့်က သူ၏ ကြီးမားသောလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ နှစ်ဦး၏ ဦးခေါင်း ချိုစောင်းကို ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လွှတ်လိုက်သည်။ ။

ချမ်းကော ဒီဝိုင်းပါ မျက်နှာများ မရှုမလှ ရှုံ့မဲ့သွားကြပြီး ပူထူသွားသည့် ဦးခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ပွတ်ကြသည်။ ။

သူတို့ အလွန်ချစ်ကြောက်ရိုသေသော ဆရာ၏ လက်သံဖြစ်သောကြောင့် စောဒကမတက်ရဲ၊ အသံထွက်၍ ပင် မညည်းညူရဲ၊ ကျိတ်မှိတ်ခံရ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က....

“ကဲ...မတင်တင်၊ ဆရာတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်...ဆရာတပည့်တွေကို ဆရာဆုံးမပျံ့မယ်။ နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကဲ...ဟိုနှစ်ကောင်”

ချမ်းကော ဒီဝိုင်းပါ မတင်တင်ကို ကမန်းကတန်း တောင်းပန်ကြသည်။ ။ မတင်တင် ပြန်သွားသောအခါ ဆရာဦးလှဆင့်က သူတို့ နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြီး....

“ခွေးကောင် နှစ်ကောင်၊ မင်းတို့ ကို အတန်းထဲမှာ စာတော်တာက လွဲပြီး ကျန်တာ ဘယ်နေရာမှာ မှ အလစ်ပေးလို့ မရဘူး....လစ်တာနဲ့ ပြဿနာရှာတဲ့ ကောင်တွေ၊ အတန်းထဲမှာ ဟိုလူ့ကို နောက်လိုက်၊ ဒီလူ့ကိုပြောင်လိုက်နဲ့ ...ပြီးရင် အချင်းချင်းလဲ ချောက်တွန်းကြသေးတယ်၊ သွား...ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်...စာကျက်ကြ၊ အခုလာမယ့် လပတ်စာမေးပွဲမှာ အမှတ် ၉၀ မကျော်လို့ ကတော့ မင်းတို့ ကို ငါ့ကျူရှင်က ထု

တံပစ်မယ်...နားလည်လား၊ အဲဒါ မင်းတို့ အတွက် ဒဏ်ပေးတာပဲ၊ ကဲ... သွားတော့”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ သူတို့ နေရာ သူတို့ ပြန်ထိုင်ပြီးသောအခါ ဆရာဦး လှဆင့်က တစ်တန်းလုံးကို မျက်စိတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

“ကဲ...တပည့်တို့ အားလုံး သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ...ဆရာ ဟောဒီကျူရှင်ကို တည်ထောင်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက တကယ့်စာသင်ကျောင်းကြီးတွေလောက် မတတ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တတ် နိုင်တဲ့ တစ်ဒေါင့်တစ်နေရာကနေပြီးတော့ ထူးလည်း ထူးချွန်၊ လိမ်လည်း လိမ္မာတဲ့ ကျောင်းသားကောင်းလေးတွေ ပျိုးထောင်မွေး ထုတ်ပေးချင်လို့ ပဲ”

ဆရာက စကားကိုခဏဖြတ်ပြီး သူ့တပည့်များကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့် သည် ။ နောက်.....

“ဒါကြောင့်မို့.....ဆရာကျူရှင်မှာ ဘာသာစုံဆရာတွေ အချိန်ပြည့် သင်ကြားဖို့ ငှားပေးထားတယ်၊ စာသင်ချိန် မရှိတဲ့ ရက်တွေမှာ စာကျက်ချိန် သတ်မှတ်ပေးထားပြီး မင်းတို့ ကို ကူညီဖို့ စာကျက်အကူ (Study Guide)တွေလဲ စီစဉ်ထားပေးတယ်၊ ကဲ...မင်းတို့ ဘက်ကကော ဆရာ့စေတနာကို တုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ စာကြိုးစားဖို့ ဆန္ဒမရှိကြဘူးလားကွာ”

“ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာ”

ကျောင်းသားအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေလိုက်ကြသောကြောင့် ဆရာဦးလှဆင့် ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံး၏။ ထို့နောက်...လေသံ ချိုချို အေးအေးဖြင့်.....

“အေး...စာလည်း ကြိုးစားကြ၊ စည်းကမ်းကိုလည်း ရိုသေကြ၊ ကိုယ့်



ကြောင့် ဒီကျောင်းရဲ့ သိက္ခာမကျစေနဲ့ ...ကြားလား၊ ဟောဒီကျောင်း ဟာ မင်းတို့ အားလုံးပိုင်တဲ့ ကျောင်းပဲ”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့ ကိုယ်ကို တိုးကပ်ရွေ့ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဒါဆို.....ဒီကျောင်းကြီးကို ငါတို့ အားလုံး ရောင်းစားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ချမ်းက တစ်ချက်ကျိတ်ရယ်လိုက်ရင်း.....

“တိရစ္ဆာန်ကောင်....မင်းကျက်သရေမရှိတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ပေါက်ကရ တွေ လျှောက်ပြောမနေ နဲ့ ...ဆရာသိသွားရင် ထပ်ပြီးအဆော်ခံနေရဦး မယ်”

“အေးကွာ.....ဗေဒင်ကတော့ ငါ့ကိုဟောထားသား...ငါ့ဂြိုဟ်သက်က ရာဟု ထဲဝင်နေတယ်တဲ့ ၊ ဒုက္ခများ လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဆရာ့အ ရိုက်ခံရတာ၊ ကျွတ်...ကျွတ်”

“သေလိုက်ပါလားကွ၊ မင်းအရိုက်ခံရတာ ဂြိုဟ်သက်က ရာဟု ထဲဝင်လို့ လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ခြုံထဲ ဝင်လို့ လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းပါးစပ်ကြီးကိုက အငြိမ်မနေလို့ အရိုက်ခံရတာ”

ချမ်းက သွားကိုစေ့ထားပြီး လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်ကိုလှည့်ကာ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း.....

“အောင်မာ....ငါ့အပြစ်ချည်းပဲလား၊ မတင်တင်ကို အဲသည် လို ခေါ်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမြှောက် ပေးတာလဲ၊ မင်းပဲ ချောက်တွန်းတာမ ဟုတ်လားကွ...ချမ်း၊ မင်းအပြစ်လဲပါတယ်”

ချမ်းက ဆရာဦးလှဆင့် မမြင်အောင် စာရေးစားပွဲခုံအောက်မှ ခြေ ထောက်ဖြင့် ဒီဝိုင်းဘက်ကို လှမ်းကန်ရင်း.....

“ဪ...မနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မင်း ငါ့ကိုချောက်တွန်းခဲ့ တာကျတော့ကော... မင်း မေ့သွားပြီလား ဒီဝိုင်း”

ချမ်း၏ စကားကြောင့် မနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိပြီး ဒီဝိုင်း မျက်ဝန်းတွေ ပြုံးရယ် လက်ပလာ၏။

မနေ့က.....။

\*

(ခ)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဒီဝိုင်း ထိုင်နေသောစားပွဲအပြင် တခြားဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းသာ ရှိ၏။

ဒီဝိုင်းက လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ညနေသုံးနာရီသာ ရှိသေးသည် ကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ ...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ငါအိမ်က ထွက်လာတုန်းကတောင် သုံးနာရီ ရှိနေပြီပဲ....

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့နာရီ ရပ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်နှစ်နာရီတောင် ရှိနေပြီလဲ မသိဘူး၊ ကျရှင်ကတော့ နောက်ကျတော့မှာ ပဲ ... ဟိုကောင်...ချမ်းကလဲ ခုထိမလာသေးဘူး”

သည် နေ့ စာသင်ချိန်က ဆရာဦးလှဆင့်၏ ဘာသာဖြစ်သောကြောင့် နောက်မကျချင်။ ဆရာက အတန်းထဲသို့ နောက်ကျပြီးမှ ဝင်သည် ကို မကြိုက်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးတတ်သည် ။

အပြစ်ပေးခံရမည်ကို သိပ်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော်လည်း ၊ ဆရာ့စေတနာကို အစွန်းအကွက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ။

နောက်တစ်ချက်က....ရူပဗေဒဘာသာရပ်အတွက် စာကျက်အကူ (Study Guide) အဖြစ် သူ့ ကိုယ်သူ ခန့်ထားသော ကျူရှင်စာရေး လှမောင်မောင်ညွန့်နှင့် ပြဿနာတက်ရမည်။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုထားပြီး (အောင်စာရင်း မထွက်သေးသော်လည်း ) သူ့ကိုယ်သူ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးပါမည်ဟု သေချာပေါက် သတ်မှတ်ကာ လူကြား သူကြားထဲတွင် ခပ်တည်တည်ကြွားဝါတတ်သူ ဖြစ်၏။

ဆရာက သူ့ကို ကျူရှင်စာရေးအဖြစ်သာ ခန့်ထားသော်လည်း သူက သူ့စာတော်လွန်းသောကြောင့် ကျောင်းသားများ အတွက် စာကျက်အကူ (Study Guide) အဖြစ် မကြာခင် ခန့်အပ်လိမ့်မည်ဟု ကျိတ်ပြီး ယူဆနေသည်။ ။

စာကျက်ချိန်များ တွင် (Study Guide) အဖြစ် တာဝန်ယူသော မဟာသိပ္ပံနည်းပြများ မလာနိုင်၍ ပျက်ကွက်သည့်အခါများ တွင် သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့်.....

“ဒီနေ့...မင်းတို့ ရဲ့ (Study Guide) မလာနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်စား ငါက ဝင်သင်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ စင်ပေါ်တက်ပြီး ဟန်တစ်လုံး၊ပန်တစ်လုံးဖြင့် သင်တတ်သည်။ ။

ကျောင်းသားအားလုံးက သူ့ကိုအမြင်ကတ်သော်လည်း ဆရာဦးလှ

ဆင့် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မည်စိုး၍ ဘယ်သူမှ မတိုင်ကြာ၊ သူ့ကို ရယ်စရာ တစ်ခုလိုသာ သဘောထားကြသည်။ ။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းကို လုံးဝကြည့်မရ။

“အလကား...သူတို့ ကိုယ်သူတို့ စာတော်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းနေ တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့လောက် တော်လို့ လား”

ဟု ကွယ်ရာတွင် မဆီမဆိုင် ပုတ်ခတ်အသားယူပြောတတ်၏။ ပြ သာနာတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ချဲ့ကား၍ ဆရာဦးလှဆင့်ကို တိုင်ကြားတတ်သ ည်။ ။

ဆရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်း က လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဝေးဝေးက ရှောင်၏။

သည် နေ့ လှမောင်မောင်ညွန့် အတန်းစောင့်မည့် အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ နောက်ကျနေလျှင် ပြသာနာတက်နိုင်သ ည်။ ။

“ဟိုကောင်...ချမ်းကလဲ ဒီနေ့မှ နောက်ကျနေလိုက်တာ...ခွေးမ သား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ချမ်းကို စောင့်ရင်း ဒီဝိုင်းတစ်ယောက်တ ည်း စိတ်တိုနေ၏။

ရေနွေးကြမ်းကို ငဲ့ရင်း ဒီဝိုင်း၏ မျက်လုံးအစုံက တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် တိတ်တခိုး ပြုံးမိလေသည်။ ။

တစ်ဖက်ဝိုင်းတွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိ စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်နေ

၏။ လင်မယားတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမည် ထင်သည် ။

“အင်း...ငယ်ရည်းစားတွေ ပြန်ဆုံဆည်းတာ ထင်ပါရဲ့ ”

ဟု ဒီဝိုင်း တွေးမိ၏။

အမျိုးသားကြီးက ထိပ်အနည်းငယ် ပြောင်စပြုပြီ။ ဗိုက်ရွဲရွဲ။ စပိုရှပ် နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် လူကြီးပုံ သိပ်မပေါက်လှ။

အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်။ မေးစေ့နှစ်ထပ်နှင့် ပါတိတ်ဝမ်း ဆက် လက်ပြတ်ခါးတိုအင်္ကျီ ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ထမီဘေး အထက်တွင် ဗိုက်ခေါက်သား အရစ်လိုက်ပေါ်နေ၏။ ဆံပင်တိုတိုကို ခေတ်မီ ပုံသွင်း အလှပြင်ထားပြီး ရွှေလက်ကောက်များကို ကျောက်ပတ်တီး စီး သကဲ့သို့ ဝတ်ထား၏။

သူမက.....

ဗိုက်ရွဲရွဲပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထက် အနည်းငယ် အသက်ပိုကြီးပုံပေါ်သည် ။

“မောင်လေး.....ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တယုတယ ဇွန်းဖြင့် မွှေ ပေးနေသည် ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ....ကျွန်တော်ကလဲ မမနဲ့ တွေ့ရတာနဲ့ အားလုံးကို မေ့ကုန်တော့တာပဲ....ဟဲ...ဟဲ”

“ဟင်း...မောင်လေးနော်....သိပ်ပိုတာပဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒီဝိုင်းရယ်ချင်လာ၏။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေကြသောစကားများက တိုးသော်လည်း ပီပီ

သသပင် ကြားနေရ၏။

စားပွဲထိုးကလေးများကလည်း ထိုအန်ကယ်ကြီးတို့ စုံတွဲကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေကြသည် ။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ လူငယ်များကလည်း ကျိတ်ရယ်ကြ၏။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အန်ကယ်ကြီးနှင့် အန်တီကြီးတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် “မောင်လေး”နှင့် “မမ”ခေါ်ဝေါ်ယုယနေကြပုံသည် လူငယ်များ မျက်စိထဲတွင် တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

အန်တီကြီးက.....

“မောင်လေး....အဲသည် လို ငိုငင်မနေနဲ့ ကွာ၊ စကားပြောလေ”

“ကျွန်တော်က မမပြောတာကိုပဲ နားထောင်ချင်နေတာ”

“အို....”

စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က ရေနေ့အိုးများကို  
တိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေရင်း “ခစ်”ခနဲ ရယ် သည် ။

ထိုအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ချမ်းက အပြေးအလွှားဝင်လာ၏။ ဒီဝိုင်းက စိတ်တိုတို ဖြင့်.....

“ခွေးမသား.....အပုပ်ကောင်၊ ခုမှ လာရသလားကွ၊  
ငါစောင့်နေတာကြာလှပြီ”

“ဆောရီးကွာ....ငါအိပ်ပျော်သွားလို့ ကွ၊ နှိုးစက်သံပတ်ပေးထားဖို့ မေ့သွားတယ်။ ဒီနေ့ကျမှ ကွာ .....ကျူရှင်နောက်ကျရင်တော့ ပြဿနာပဲ၊ ဘယ်နှစ်နာရီရှိနေပြီလဲ ဒီဝိုင်း”

“ငါ့နာရီလဲ ရပ်နေတယ်ကွ၊ နေဦး....နေဦး”

ဒီဝိုင်းက တစ်ဖက်စားပွဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အန်ကယ်ကြီး

၏ လက်တွင် လက်ပတ်နာရီ ကိုမြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်.....ဒီဝိုင်းက.....

“ဟေ့ကောင်.....ချမ်း၊ ဟိုဘက်က အန်ကယ်ကြီးဆီမှာ နာရီလှမ်း  
မေးကြည့်ပါလား”

“ဟာ....ငါနဲ့ မှ မသိတာ”

“ငါကြားမိတာကတော့ အဲဒီအန်ကယ်ကြီးနာမည်က ဦးမောင်လေး  
ဆိုလားပဲ”

ဒီဝိုင်း၏ စကားကြောင့် ချမ်းက တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ပြောနေသော စ  
ကားသံများ ဆီ အာရုံရောက်သွားသည် ။ အန်ကယ်ကြီးက နူးညံ့သောအ  
ပြုံးဖြင့်.....

“ကျွန်တော်တော့ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်  
တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေသလိုပဲ”

“ဟင်း....မောင်လေးနော်.....စကားသိပ်တတ်နေတယ်”

ချမ်းက....

ဗျူး.....အန်ကယ်ဦးမောင်လေး.....ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ”

တစ်ဆိုင်လုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြသောကြောင့် အန်ကယ်ကြီးရှု  
က်သွားပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ...

“ဟေ့ကောင်.....မင်းက ငါ့ကိုနောက်စရာများ အောက်မေ့လို့ လား”

ထိုစဉ် ဒီဝိုင်းက အန်ကယ်ကြီးနှင့် ချမ်းတို့ ကြားတွင် ကမန်းကတန်း  
ဝင်ရပ်ပြီး.....

“ခွင်လွတ်ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်  
သူငယ်ချင်းက ဒါ....သိပ် မကောင်းလို့ ပါ”

ဒီဝိုင်းက ဦးခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ဦးနှောက်မကောင်းဘူး” ဟု သောသင်္ကေတဖြင့် လက်ဖဝါးခါပြု၏။ ချမ်းကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားပြီး မျက်လုံးလေး ချာလည်ချာလည် လုပ်နေသည်။ ။

ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ အန်ကယ်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့်....

“တောက်....လူပုံစံတွေက မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ .....ငါစိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်ရရင်တော့ သေတော့မှာ ဘဲ၊ ဟင်း...ဟင်း...သွားစမ်းကြာ။ သွားကြစမ်း....ငါ လက်ယားနေပြီနော်”

“အန်ကယ်...မသန့်တာတွေ လျှောက်ကိုင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ သဲနဲ့ နည်းနည်းပွတ်ထားလိုက်ပါ လား။”

ချမ်းက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဝင်ပြောသောကြောင့် အန်ကယ်ကြီး ပိုဒေါသဖြစ်သွား၏။ ချမ်း၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တော့မလို လက်ဝါးကြီးကိုမြှောက်လိုက်ပြီး.....

“ဟာ...ခွေးမသားလေးတွေ.....ငါ.....”

“ဆောရီး....ဆောရီး..၊ ကန်တော့ အန်ကယ်..ကန်တော့... ခွင့်လွှတ်ပါ....”

ချမ်းကော ဒီဝိုင်းပါ လက်အုပ်ကလေး ချီကာချီကာဖြင့် မနည်းတောင်းပန်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ဆိုင်ပြင်ရောက်သောအခါ ချမ်းက....

“ခွေးမသား.....ဒီဝိုင်း၊ အပုပ်ကောင်၊ မင်း တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”



“ဟုတ်တယ်လေကွာ.....“မာ”တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က သိပ်ကောင်းတာကွ၊ ကျန်းမာတာ၊ ခိုင်မာတာ....လိမ္မာတာ၊ အားလုံး “မာ”တာချည်းပဲ၊ မမာရင်တော့ မကောင်းဘူးကွ၊ လူမမာကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မာရင် မကောင်းတဲ့ အရာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ ပထမတစ်မျိုးက စားစရာ ထမင်းတို့၊ မုန့်တို့ .... ဒုတိယတစ်မျိုးကတော့ အတွေးအခေါ်ပဲ”

\*

အခန်း(၂)

ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ကို

အလင်းရောင်ကျနေတယ်.....။

အလင်းကွယ်သွားတဲ့ အခါ ကျောက်တုံးပေါ်

အမှောင်ရိပ်ကျလာမှာ ပဲပေါ့။

ကျောက်တုံးဟာ ဘာမှ မပြောင်းလဲသွားပါဘူး။

လူတွေဟာ ကိုယ်ကောင်းမှုပြုတဲ့ အခါ

တစ်လောကလုံး သိစေချင်ကြတယ်...။

ကိုယ်က မကောင်းမှုပြုတဲ့ အခါကျတော့

တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ကြပြန်ဘူး။

လောက ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။

သင့်စိတ်ကသာ အလင်း-အမှောင်ကို ထွန်းညှိနေတာပါ။

\*

(က)

မိုးစက်တွေ တဖွဲဖွဲ ရွာချနေသည် ။ သစ်ပင်ကိုင်းခက်တွေ လေအရေ့ မှာ ကိုင်းညွတ်ယိမ်းနွဲ့နေကြသည် ကို မြင်ရ၏။ စာသင်ခန်းမခေါင်မိုးသွ ပ်ပြားပေါ် အုန်းလက်တို့ ထိခတ်ပွတ်တိုက်သံ တရဲရဲ ကြားရသည် ။

ချမ်းက စာသင်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ မိုးစက်များကို ငေးကြည့် ရင်း တွေးနေမိသည် ။ ကြည့်စမ်း...သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ မိုးစက် ကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝိုင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေတာလဲ..? ဒါဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီးကကော ဘယ်သူမှ မပြုပြင်ဘဲနဲ့ လုံးဝန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြ စ်နေရတာလဲ ..? နေတွေ၊ လတွေကကော ဘာဖြစ်လို့ သူ့အလိုလို လုံးဝ နန်းနေတာလဲ?

စကြာဝဠာကြီးအတွင်း နေကို လှည့်ပတ်နေသော ဂြိုဟ်သွားလမ်းကြောင်းတို့ သည် လည်း လုံးဝန်းသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသ ည် ။ အသေးငယ်ဆုံး အက်တမ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ဗဟိုဝတ်ဆံ (nucleus) ကို လှည့်ပတ်နေသည့် အီလက်ထရွန်တို့ ၏ လမ်းကြောင်းသည် လည်း လုံးဝန်းသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည် ။ သတ္တဆဲလ်တစ်ခု၏ အခြေခံသည် လုံး ဝန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည် ။

သဘောဝတရားဆိုတာ ဘာလဲ?

ဘာဖြစ်လို့ အရာရာကို လုံးဝန်းတဲ့ အခြေခံပုံသဏ္ဍာန်ရှိအောင် တည် ဆောက်ပေးထားရတာလဲ..?

ကံကြမ္မာဆိုသောအရာကိုသာ မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့ခွင့်ရပါက ထိုအ ရာသည် လုံးလုံးဝန်းဝန်း ပုံသဏ္ဍာန်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချမ်းတွေးမိ၏။

ဘုရားရေ...ကံကြမ္မာဆိုတာ လောက်စာလုံးလိုဟာမျိုးကြီးလားကွ ယ်...(ကံကြမ္မာသည် သာ လောက်စာလုံးတစ်လုံးဖြစ်မည်ဆိုပါလျှင် ထို လောက်စာလုံးဖြင့် သူ မကျေနပ်သူများ ၏ နောက်စေ့ကို ပစ်ချင်ပါသည်

။)

သုညသည် လုံးဝန်းနေ၏။ ထိုသုည၏ လုံးဝန်းမှုထဲတွင် အရာခပ်သိမ်းရှိသည် ။

စကြာဝဠာသည် သုညထဲမှ နေ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အကြောင်း ရူပဗေဒပညာရှင် George Gamour က အိုင်းစတိုင်းကို ပြောခဲ့သည် ။ စကြာဝဠာတစ်ခုလုံး၏ စွမ်းအင် (Energy) စုစုပေါင်းတန်ဖိုးသည် သုညဖြစ်သည် ဟု အက်ထရိုင်းယွင် ဆိုသူက ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် တွက်ချက်ပြခဲ့၏။

ချမ်းက “သုည”ကို လေးနက်ဖြူစင်စွာ ယုံကြည်သည် ။

\*

ချမ်း၏ ဘေးတွင် ဒီဝိုင်းက စာသင်ခန်းနံရံကို ကျောဖြင့်မှီရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ နတ်ရှင်နောင်၏ ရတုတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေသည် ။

ချမ်းက.....

“ဟေ့ကောင်....ဒီဝိုင်း၊ မင်းပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ...သွားမရှိတဲ့ အဘွားကြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း စားနေတာကျနေတာပဲ...ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်း...နားမလည်ရင် အသာနေစမ်းပါ ချမ်းရာ...ငါက နတ်ရှင်နောင်ရဲ့ ရတုကို ခံစားပြီး ဆိုကြည့်နေတာကွ”

“အောင်မာ....အပုပ်ကောင်၊ မင်းကများ နတ်ရှင်နောင်နဲ့ မင်းနဲ့ အဝေးကြီး....တူတာဆိုလို့ တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ..”

“ဖင်ကို တံကျင်လျှိုပြီး အသတ်ခံရမှာ လေ”

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး ဆဲလိုက်သည်။ ။ ချမ်းက.....

“မင်းဘာသာမင်း...ရတုမကလို့ ဘာချည်းပဲ ရွတ်ရွတ်...မျက်စိတော့ မှီ တိမ်ထားနဲ့ ကွ၊ ဟိုကောင်....လှမောင်မောင်ညွန့်လာမှာ ...တော်ကြာ စာကျက်ချိန်မှာ အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်”

ချမ်းပြောနေချိန်မှာ ပင် အတန်းထဲသို့ လှမောင်မောင်ညွန့် ဝင်လာသည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေ ဝတ်စားထားသောကြောင့် ဇာတ်မင်းသားနှင့်တူနေ၏။ ရွှေဆွဲကြိုးများ ၊ ရွှေလက်စွပ်များ ၊ ရွှေလက်ပတ်ကြိုးများကို သူ့အမေဗိုက်ထဲမှာ ကတည်းက တစ်ပါတည်း တပ်ဆင်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဝတ်လာသည် ။

မျက်နှာတွင် လည်း စနိုးဟု ခေါ်သော ဖြူဖတ်ဖြူရော် ပစ္စည်းများကို လည်း ယောက်ျားတန်မယ့် မရွံ့မရှာ လိမ်းကျံသုတ်လူးထား၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းရှိရာ အတန်းထောင့်သို့ မျက်လုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့် လိုက်ပြီးနောက်....စာသင်ခုံပေါ်သို့ တက်သည် ။ လက်ထဲတွင် မြေဖြူနှင့် ဘောဖျက်ကိုကိုင်ခါ ဟန်ပါပါ ဝေ့ယမ်းရင်း.....

“အားလုံး သေသေချာချာနားထောင်ကြပါ...အဟမ်း...အဟမ်း ဒီနေ့တော့...မင်းတို့ ကို ငါပဲ စာသင်ပေးရဦးတော့မှာ ပဲ...အဟမ်း၊ ငါသင်တာတွေက မြင့်လွန်းတော့ မင်းတို့ နားမလည်မှာ စိုးလို့ စာမသင်ဘူးလို့ နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်...အဟမ်း...အဟမ်း ဆရာက ငါ့ပညာကိုပဲ စိတ်ချတာလို့ တဖွဖွ ပြောလွန်းလို့ ...အဟမ်း...”

လှမောင်မောင်ညွန့်ကပြောပြီး ကျောက်သင်ပုန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပု

လေးပေါ်မှ ရေတကောင်းကိုဖွင့်ကာ ရေတစ်ခွက်သောက်သည်။ ။

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်....

“ဒီငတိက ချောင်းခဏခဏ ဆိုးပြနေတယ်ကွ၊ ကြည့်ရတာ တီဘီ ရောဂါသည် နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါတို့ ကိုပါ ကူးကုန်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစဉ်.....ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ထပြီး....

“ဒီအချိန်ဟာ စာကျက်ချိန်ပါ...ကျွန်မတို့ ဘာသာ ကျွန်မတို့ စာကျက်ရမယ့်ကိစ္စပဲ...ဘယ်သူမှ သင်စရာမလိုပါဘူး” ဟု ထပြော၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ကမန်းကတန်း လက်ကာပြပြီး....

“မင်းတို့ စာကျက်ရတာ သက်သာအောင် ကူညီနေတာကွ၊ ငါ သင်တာကို မင်းတို့ သေသေချာချာ လိုက်နားထောင်လိုက်ရင် စာကျက်စရာ မလိုဘဲနဲ့ တစ်ခါတည်း အလွတ်ရသွားမယ်”

ကျောင်းသားအားလုံးက ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံရဦးတော့မည်ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် သူပြောသမျှ နားထောင်နေ၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က စောစောကမှ သူ အလွတ်ကျက်လာသော ရူပဗေဒ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်နှင့် ရှင်းပြသည် ။ အာခေါင်ခြောက်လာလျှင် ရေသောက် ၏။ ပြောပြန်၏။

ချမ်းက ...

“ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်ကွ၊ ရေအားဖြင့် လည်ပတ်ရသော လေရဟတ်ကြီးတဲ့ ၊ လက်စသတ်တော့ .. ဒီကောင့်ကို

ပြောတာကိုး”

ချမ်း၏ စကားကြောင့် ဒီဝိုင်းနှင့်အတူ အနီးမှ ကျောင်းသားလေးငါးယောက်ကပါ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသောကြောင့် အနည်းငယ် အသံကျယ်သွား၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က သူတို့ ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

...

“ဟို .. အတန်းထောင့်ကကောင်တွေ ... ဘာ .. တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီလို ... အလေလိုက်နေတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ တော့ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. နားလည်လား”

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည့် တခဏမှ ပင် ဒီဝိုင်း၏ အသံက ထွက်လာသည် ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဘာ...”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ကျောက်သင်ပုန်းဖက် မျက်နှာမူထားပြီး စာရေးရန် ပြင်နေရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည် ။ ဒေါသဖြင့် ... ဘာ ဟု ရေရွတ်ခါ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ နောက် ...

“စောစောက စကားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ လှမောင်မောင်ညွန့် ဒေါပိုထွက်လာသည် ။ အသံကုန် အော်ဟစ်ပြီး မေး၏။

“ပြောလေကွာ... ငါ မေးနေတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

ဒီဝိုင်းက အေးအေးဆေးဆေး ဖြေညှင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“နပိုလီယန် ပြောတာပါခင်ဗျာ”

ထိုအဖြေကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့် ကြောင်သွားပြီး ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် တစ်တန်းလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ဒေါသဖြင့် လက်ထဲမှ မြေဖြူခဲကို ဖိချိုးပစ်လိုက်ပြီး ...

“ကျက်သရေ မရှိတဲ့ ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ငါ့ကို ပြောင်စပ်စပ် မလုပ်နဲ့ ... ငါက မင်းတို့ နားလည်ပါစေတော့ဆိုပြီး အားကြိုးမာန်တက် သင်ပေးနေတာ၊ ဘာမှတ်သလဲ .. ရူပဗေဒ မတတ်ရင် ခွေးဖြစ်သွားမယ်”

ချမ်းက ရိုသေစွာ လက်ပိုက်ရင်း မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထ၏။ နောက် ...

“ကျွန်တော့်အဘိုးလည်း ရူပဗေဒ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခွေးတော့ ဖြစ်မသွားဘူးခင်ဗျာ...ခုထိ အိမ်မှာ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

လှမောင်ညွန့်က လက်ထဲမှ မြေဖြူခဲ အပိုင်းအစများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနင်းပစ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ နှစ်ကောင်...သိမယ်”

ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး အတန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဒီဝိုင်းက သူ့ညာဘက်လက်ဖဝါးကို ထောင်လိုက်သည်။ ။ ချမ်းကလည်း ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ကာ သူတို့ နှစ်ဦးသား လက်ဖဝါးချင်း ဖြန်းခ



နဲ ရိုက်လိုက်ကြ၏။

\*

(ခ)

ရေခွက်တစ်ခွက်ရဲ့ အသုံးဝင်မှုဟာ ဘယ်အပေါ်မှာ မူတည်သလဲ?

ရေခွက်ရဲ့ အပြင်နံရံပေါ်မှာ ချယ်သထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းတွေ အပေါ်မှာ လား? အနားကွပ်ထားတဲ့ ရွှေစင် ရွှေသားတွေရဲ့ တန်ဖိုးပေါ်မှာ လား?

ဒါမှ မဟုတ်...

ရေခွက်ရဲ့ အတွင်းက လစ်ဟာနေတဲ့ ဗဟာဟင်းလင်း ဖြစ်မှု အပေါ်မှာ လား?

\*

ရွှေကွပ်ကာ ကနုတ်ပန်းပြောက်များ စီခြယ်ထားသော ရေခွက်တစ်ခွက် ရှိသည် ။ ထိုခွက်၏ အတွင်းသို့ သဲများ အပြည့်ဖြည့်လိုက်သောအခါ ရေခွက်အဖြစ် အသုံးပြု၍ မရတော့။ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်ယူဖို့ ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ရေခွက်၏ အနှစ်သာရသည် အတွင်း၌ ဗဟာဟင်းလင်းစင်ကြယ် လစ်ဟာ နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

လူတွင် အပြင်အခွံနှင့် အတွင်းကိုယ်ထည်တို့ ရှိသည် ။ လူအတော်များများ သည် အပြင်အခွံကို ရွှေချဖို့ ရန် ကြိုးပမ်းနေကြ၏။

ဒီဝိုင်းက စာသင်ခန်းအဝ ရေအိုးစင်ပေါ်မှ ရေခွက်ကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာအပြင်ခွံကို ရွှေချထားပြီး အတွင်းမှာ အတ္တသဲမှုန် အမှိုက်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် လူများကို သူက “အခေါင်းပိတ်လူသားများ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။

(သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဗလာဟင်းလင်း စင်ကြယ်နေသည့် ရေခွက်တစ်ခွက်ဖြစ်ရန်သာ အလိုရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည် )

“တန်ဖိုးအစစ်ဆိုသည် မှာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်ခြင်းသာ” ဖြစ်သည် ဟု သူ အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထား၏။

ဒီဝိုင်းက သောက်ရေခွက်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ သူ့အကြည့်ကို ဆရာဦးလှဆင့်ဆီ ရွှေလိုက်သည်။ ဆရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း လှမောင်မောင်ညွန့် ပြောသမျှကို စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေ၏။

လှမောင်မောင်ညွန့် စကားဆုံးသည့်အခါ ဆရာက အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပြီး...

“ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူမှားပြီး ဘယ်သူမှန်တယ်လို့ ဆရာ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ ဆရာ့ဆန္ဒကတော့ ကွာ...ဒီကျောင်းမှာ အားလုံးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြတာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီတော့....”

ဆရာက စကားကိုဖြတ်ထားပြီး ဒီဝိုင်းနှင့် ချမ်းတို့ ကို စိုက်ကြည့်သည်။ နူးညံ့သော အကြည့်သည် မီးခိုးရောင်မှိုင်းနေ၏။

စာသင်ခန်းအပြင်တွင် မိုးစက်တို့ ကြွေကျနေသံ တဖြောက်ဖြောက်ကြားရသည်။ လေငွေ့သည် အေးမြနေ၏။

ဆရာက....

“ဒီတော့.....ချမ်းနဲ့ ဒီဝိုင်းက တောင်းပန်လိုက်စေချင်တယ်။ ကဲ..... ဘယ်လိုလဲ သားတို့ ... ဆရာပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်မှာ လား”

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းတို့ ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်သည် ။

“နားထောင်ပျဲမယ် ဆရာ”

“လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်လိုက်ပျဲမယ် ဆရာ”

ဆရာဘေးတွင် ထိုင်နေသော လှမောင်မောင်ညွန့်၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက်တင်းမာသွားပြီး...

“ဒီလို တောင်းပန်တယ်ပြောရုံနဲ့ တော့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်မှ ကျေနပ်မယ်”

ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားများက ဟာ .. ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ကြသည် ။

အားလုံးက ...

“ဘာဖြစ်လို့ ကန်တော့ရမှာ လဲ .. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ရွယ်တူချင်းပဲ .. ကန်တော့စရာ မလိုပါဘူးကွာ”

“ဒီကောင် သက်သက်ညစ်ပတ်တာကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မကန်တော့နဲ့ ကွာ”

လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စာမသင်ဖို့ ထပြီး ကန့်ကွက်ခဲ့သော ကျောင်းသူက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည် ။

“ဆရာ .. သမီး တစ်ခု ပြောပါရစေ”

“ပြောလေ .. အိမ၊ သမီး ဘာပြောချင်လို့ လဲ”

သူမ၏ နာမည်ရင်းက အိအိခိုင် ဖြစ်သော်လည်း မိဘများ နှင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးက အိမဟု ခေါ်သောကြောင့် ဆရာကိုယ်တိုင်က သည် နာမည်ကို နှုတ်ကျိုးနေသည်။ ။

အိအိခိုင်က ..

“အဲဒီကိစ္စမဖြစ်ခင် ကျွန်မ .. ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကို တားပါသေးတယ် ဆရာ၊ တကယ်ဆို သူ့မှာ ကျွန်မတို့ ကို စာသင်ဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး .. သူ့ဘာသာသူ...”

“အိမ .. နေ .. နေ၊ ဒေါသ မထွက်နဲ့၊ ငါ ပြောမယ်”

အိအိခိုင်က ပြောရင်းနှင့် ဒေါသသံပါလာသောကြောင့် ချမ်းက ဝင်တားလိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့ ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်နေ၏။ လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စိတ်ဆိုးသည့် အမူအယာ လုံးဝမတွေ့ရ။

ချမ်းက .. ဆရာ့ဘက်လှည့်ပြီး ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ အကန်တော့ခံချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒီဝိုင်း”

ဒီဝိုင်းက ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ သူက ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်တစား မရှိပုံမျိုး ...။

ဆရာကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ခေါင်းကို ကုတ်၏။ စာသင်ချိန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆရာ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

အိအိခိုင်နှင့် အခြားသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကပါ အတူလိုက်လာကြ  
၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ သကြားပလာတာ သုံးချပ်  
မှာ ပြီး ငါးယောက်သားအတူ ဝေစားကြသည်။ ။

အစားအသောက် နည်းနည်းပါးပါးကို သူငယ်ချင်းတွေ အလှအယ  
က် စားရသည် မှာ ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ ။ ချမ်းက စောစောက ကိစ္စ  
ကို သတိမရတော့သလို ရယ်စရာမောစရာတွေ လျှောက်ပြောရင်း ပလာ  
တာကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေ၏။

အိအိခိုင်က ..

“နင်တို့ နှစ်ယောက် လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကန်တော့ဖို့ သဘောတူ  
လိုက်တာ မှားတယ်လို့ ငါတော့ ထင်တယ်။ အဲဒီကောင်က သူ့ဖက်က အ  
သာစီးရပြီဆိုရင် နင်တို့ ကို ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေရေ လည်လည် ပ  
ညာပြလိမ့်မယ်.. သိလား”

ချမ်းက အရေးမကြီးသလို အမူအယာဖြင့် ...

“အိမ ကလဲဟာ .. ပူစရာမရှိတာ နင်က ကြိဖန်ပူနေတယ်။ ဒီငတ်  
လောက်ကို ငါက စာရင်းထဲ မထည့်ဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ဟောဒီမှာ  
ကြည့်စမ်း .. တွေ့လား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချမ်းက ပါးစပ်ဟပြီး အံသွားကို လက်ညှိုးထိုးပြ  
၏။ အိအိခိုင်က ချမ်းပါးစပ်ထဲသို့ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... ပါးစောင်ထဲမှာ ပလာတာတွေ ကျန်သေးတယ်”

“ဟာ .. အဲဒါ ပြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အံတိုနေပြီလို့ ပြောချင်တာ”

“ဪ ... ဪ”

ချမ်း စိတ်ညစ်သွား၏။ အိအိခိုင်က တစ်ချိန်လုံး ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ပလာတာကိုသာ အားပါးတရ စားနေသည့် ဒီဝိုင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ...

“နင်ကော .. လှမောင်မောင်ညွန့် ဒီလိုလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လို မြင် သလဲ”

ဒီဝိုင်းက ရေနှေးတစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး ..

“နင့်ကိုလည်း ငါက ပြန်မေးရဦးမယ် .. အိမ၊ ကောင်းကင်ဟာ ဘာ အရောင်ရှိသလဲ”

“အပြာရောင်ပေါ့ဟ”

“မှားတယ်. အနက်ရောင်”

အိအိခိုင်က နှာခေါင်းကို ရှုံ့ရင်း ပေါက်ကရတွေဟု ရေရွတ်၏။ ဒီဝိုင်းက ပြုံးသည် ။ ထို့နောက် ..

“ငါ တကယ်ပြောတာဟ... ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်ရှိတယ်လို့ နင်က ဆုံးဖြတ်တာဟာ .. ကမ္ဘာမြေပေါ်ကကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ၊ လမျှ က်နှာပြင်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ကောင်းကင်ဟာ အနက်ရောင် ဖြစ် နေတာတွေ့ရမယ်”

ဒီဝိုင်း၏ စကားကြောင့် အိအိခိုင်က တွေဝေသွားပြီး နားမလည်သ လို ပြန်ငေးကြည့်နေသည် ။ ဒီဝိုင်းက ..

“ငါတို့ က ကောင်းကင်လို့ မြင်နေတဲ့ အရာဟာ တကယ်တော့ အလင်းသက်သက်ပဲ၊ အလင်းထဲမှာ ခရမ်းရောင်၊ မဲနယ်ရောင်၊ အပြာရောင် ကစပြီး လိမ္မော်ရောင်၊ အနီရောင်အထိ အရောင်ခုနစ်မျိုး ပါတာတော့ နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ .. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကမ္ဘာမြေကို လွှမ်းထားတဲ့ လေထုထဲမှာ အပြန်ကျနိုင်ဆုံး အလင်း က အပြာရောင်အလင်းပဲ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမြေပေါ်ကနေ မော့ကြည့်ရင် အပြာရောင်ကောင်းကင်ကို မြင်ရတာ”

“လပေါ်မှာ ကျတော့ လေထုမရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လမျက်နှာပြင် ပေါ်ကနေကြည့်ရင် ကောင်းကင်ဟာ အနက်ရောင် ဖြစ်နေတာပေါ့”

အိအိခိုင်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောနေသော ဒီဝိုင်း၏ မျက်နှာကို စိတ်မ ရှည်စွာကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို မွဲကာ...

“နင်ဟာလေ .. သိပ်ဆရာကြီး လုပ်တာပဲ ဒီဝိုင်း၊ ငါမေးတာက တစ် မျိုး၊ နင်ဖြေတာက တစ်မျိုး”

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လိုက်ပြီး ...

“နင့်အမေးကို ငါဖြေနေတာပဲလေ၊ လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဝေဖန်စ ရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ လေထုကိုပဲ မြင်ရတာ၊ ကိုယ့်အတ္တကိုပဲ ကိုယ်ပြန်မြင်ရတာ၊ အားလုံးဟာ ကောင်းကင်ကို ကိုယ့်ရှုထောင့်ကနေ ကိုယ် ကြည့်နေကြတာပဲ မဟုတ် လား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မည်သူမျှ စကားမပြောဖြစ်ကြ၊ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ဟိုး ... အဝေး မိုးမခပင်၏ စိမ်းလဲ့ညွတ်ကိုင်း သော အရွက်အခက်တွေ့ကြားမှာ အေးမြသောအရိပ်တို့ ခိုနားနေလေသ ညည် ။

ဒီဝိုင်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး လေချွန်နေ၏။ သူလေချွန် နေသော သံစဉ်မှာ မိုက်ကယ်ဂရင်း၏ SERENA ဟူသည့်

သီချင်းတေးသွားဖြစ်သည် ။ SERENA ဆိုသည် မှာ လက်တင် ဘာသာစကားအားဖြင့် အားလုံးငြိမ်းချမ်းကြစေဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ အထွက်တွင် ရွတ်နောက်နောက် ပြောင်ချော်ချော် လုပ်နေသော ချမ်းကို ကြည့်၍ ဒီဝိုင်းက တိုးတိုးကပ်ကပ် မေးသည် ။

“ဟေ့ကောင် .. ချမ်း၊ ဧကန္တ ... မင်းမှာ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိနေပြီနဲ့ တူတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွ.. လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ငါတို့ က ဒီအတိုင်း ဗလာသက်သက် ထိုင်ကန်တော့လိုက်ရမှာ လား .. ဒီမှာ ငါ့ခေါင်းကို ကြည့်စမ်း၊ သူများ ထက် နည်းနည်း ပိုကြီးမနေဘူးလား”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ပိုကြီးနေသလိုပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ .. ချောင်းပြီး အရိုက်ခံထားရတာလား”

“တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်ပဲကွာ .. ငါ့ဦးနှောက်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်လွန်းလို့ ခေါင်းက သူများ ထက် ပိုကြီးနေတာကွ၊ ဒီမှာ .. ဟေ့ကောင် မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ ပြောသလို လုပ်”

“အင်း .. ဆိုစမ်းပါဦး”

စကားဝါပင်ခြေရင်းတွင် အဖြူရောင်ပွင့်ဖတ်များ ရှိသည် ။ ဆည်းဆာသည် အိပ်မက်တို့ ရှိရာ ရပ်ဝန်းဒေသဆီ နားခိုရန် ပြန်တော့မည်။ ရွှေရောင်ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်တွေ ဖြန့်ခင်းကျဲပက်ထားသလိုမျိုး ညနေအလင်း နေခြည်သည် နူးညံ့မွှေးထုံနေ၏။

အလင်းဆိုသည် မှာ လှိုင်းမဟုတ်ပါ၊ အမှုန်များ သာ ဖြစ်ပါသည် ။

စာသင်ခန်းထဲသို့ ဒီဝိုင်း ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ပင် ဆရာများ ပင် ထိုင်ရန်



သတ်မှတ်ထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ကာ ထိုင်  
နေသည့် လှမောင်မောင်ညွန့်ကို မသတိဖွယ်ရာ တွေ့ လိုက်ရသည်။ ။

ဆရာ ဦးလှဆင့်က ...

ကျောင်းလခ သွင်းပြီးသူများ ၏ ကဒ်ပြားပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေး  
နေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး ...

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလားကွ .. ဒီဝိုင်း၊ ဟိုကောင် ချမ်းကော”

“ဒီကောင် နောက်ကျလိမ့် ဆရာ၊ ဟင်း .. ဒီကောင့်ကြောင့်တော့ ခ  
က်ပါတယ် ဆရာရယ် .. မပြောချင်ပါဘူး”

ဒီဝိုင်းက ပြောရင်း နှာချေလိုက်၏။ သူ အနည်းငယ် အအေးမိနေသ  
ည်။ ။ လက်ကိုင်ပဝါထဲသို့ နှပ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“မနေ့က ကိစ္စကို သူ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ဆရာ၊ ကိုလှ  
မောင်မောင်ညွန့်ကို စော်ကားမိလို့ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့ ”

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လှမောင်မောင်ညွန့်က ဒီကောင်  
ဘာလာနောက်နေပြန်ပြီလဲဟူသည့် အကြည့်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်  
စွေကြည့်သည်။ ။

ဒီဝိုင်းက ပြုံးချင်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပေါ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်  
ကွယ်ကာအုပ်ရင်း နှပ်တစ်ချက် ညှစ်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ထို့နောက် ...

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖြောင့်ဖျတာပါပဲ ဆရာရယ် .. ဒါပေမယ့် မ  
ရဘူး၊ သူ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ဆိုပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းကို ယူ .. အိမ်အော  
က်ဆင်းသွားပြီး ...”

“ဟင်!.... ဘာလဲ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချရောလား”

“ဟင့်အင်း .. အိမ်အောက်က ကြက်ကိုကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး သွားရောင်း တာ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ...

“တွေ့လား ဆရာ.. ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို သက်သက်လာရိနေတာ”  
ဟု ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ် ပြောသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ် ဆတ် တုန်နေ၏။

ဒီဝိုင်းက ခပ်မြန်မြန် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီ ကြက်ကို ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကန်တော့ဖို့ ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်နေပါတယ် ဆရာ... နည်းနည်းတော့ နောက်ကျမယ်တဲ့ ”

ဒီဝိုင်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာ ပင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လမ်းမဆီ လှည့်ကြည့်မိပြီး ...

“ဟော ... ဟိုမှာ ၊ ချမ်းလာနေပြီ”

ချမ်းက လက်ထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ဝင်လာသည် ။ ထို့နောက် .. ဆရာ့စားပွဲပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီ တင်လိုက် ၏။

အဝါရောင် အဆင်နုနု ပုဆိုးတစ်ထည်.. ထို့နောက် မျက်နှာလိမ်းစနိုး အလှဆီတစ်ဗူး၊ ပေါင်ဒါ တစ်ဗူး၊ ထို့နောက် .. သနပ်ခါးတုံး တစ်တုံးနှင့် ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်..။

သနပ်ခါးတုံးနှင့် ကျောက်ပျဉ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လှမောင် မောင်ညွန့် မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ သူ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ခင်မှာ ပင် ဒီဝိုင်းက ရုတ်တရက် ဖြတ်၍ ...

“ဟာ ... မင်း ဈေးဝယ်တာ သိပ်တော်ပါလား ချမ်း၊ ကြည့်စမ်း .. ဒါ ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့် သုံးနေကျပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် . ကဲ.. ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ စေတနာကို လက်ခံပါဗျာ ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ဒီဝိုင်း သူ့ကို တမင်ရိုနေမှန်းသိသော်လည်း လောလောဆယ်မှာ ပင် သူ့မျက်နှာက သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် ပေါင်ဒါ တွေ လူးနေလျက်သား ဖြစ်နေသောကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် ငြင်း ရခက်နေ၏။

ဒီဝိုင်းက သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး ..

“လာကွာ.. ချမ်း၊ တို့ ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကန်တော့ပြီး တို့ ရဲ့ အပြစ်တွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ရအောင်”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ က လှမောင်မောင်ညွန့် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင် ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်ကြ ၏။ ချမ်းက .. မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လက်အုပ်ကို နဖူးဖြင့် ထိထားရင်း ...

“မနေ့က လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အပြုအမူအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သိပ်စိတ်မပါ လှသော လေသံဖြင့် ရပါတယ် ဟု ပြော၏။ ချမ်းက .. ဆက်ပြောနေပြန် သည် ။

“ဟိုတစ်နေ့ကလဲ .. အစ်ကို့ကို ကွယ်ရာမှာ ခွေးမသားကြီးလို့ ကျွန် တော် ဆဲမိပါသေးတယ်၊ အဲဒါကိုလဲ နောင်တရလို့ အခုမှ ဝန်ချတောင်းပန် ရတာပါ”

“ဟေ့. အင်း ... အင်း .. အေးလေ... ရပါတယ်”

ဒီဝိုင်းက ဝင်ပြောသည်။ ။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကပါ ဝင်ပြီးတော့.. မင်းပြောတာ မှားနေတယ် ချမ်း...၊ တကယ်တော့ လှမောင်မောင်ညွန့်ဟာ မျောက်နဲ့ လဒစပ်ကျထားတဲ့ ကောင်ပါကွလို့ ပြောလိုက်မိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ ...

“ထားပါတော့ ... အင်း ...”

ချမ်းက ...

“ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းကလဲ အစ်ကို ကာတွန်းစာအုပ်ဖတ်ပြီး တပန်းတီးနဲ့ ရယ်နေတာတွေ့တော့ ... လှမောင်မောင်ညွန့်ဆိုတဲ့ အကောင် ရယ်တဲ့ အသံက ဝမ်းချုပ်နေတဲ့ မြင်း ဟီတဲ့ အသံမျိုးပဲလို့ ပြောပြီး ကဲ့ရဲ့ မိပါသေးတယ်”

ဒီဝိုင်းက ..

“ကျွန်တော်ကပါထပ်ပြီး ဒါတင်ဘယ်ကဦးမလဲ .. မယုံရင် လှမောင်မောင်ညွန့် သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ကြည့် .. ဒီလူသီချင်းဆိုတာက ဆိတ်မြည်သလို ဝက်မြည်သလို အသံမျိုးကွလို့ တောင် ဝင်ပြောလိုက်မိပါသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်.. ချမ်း”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ ဒါတင်ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ကျွန်တော်က တောင် လှမောင်မောင်ညွန့်ဟာ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ ဝက်အူချောင်းကြီးလို့ ပြောပြီး ကဲ့ရဲ့ မိပါသေးတယ်.. ခွင့်လွှတ်ပါ”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းက တစ်ခွန်းပြောလိုက်၊ ဘေးတွင် ရပ်ကြည့်နေကြ သော ကျောင်းသားများက ဝေါခနဲ တစ်ခါရယ်လိုက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အသာထိုင်ရင်း နားစွင့်နေမိသည့် ဆရာ ကိုယ်တိုင် ပင် ကျိတ်ပြီး ပြုံးမိ၏။

ချမ်းက ...

“ဟိုတစ်ရက်က .. သမိုင်းဆရာက ပုဂံမင်းဆက်ထဲက တရုတ်ပြေးမင်း အကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေကို ... ငါတို့ ကျောင်းက တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ခမျာ သူ့ကို လှမောင်မောင်ညွန့် ကြိုက်နေမှန်းလဲ သိရော ကျောင်းတောင် မတက်ရဲတော့ဘူး၊ ပြေးရော.. ၊ လှမောင်မောင်ညွန့်မှ တကယ့် တရုတ်ပြေးမင်းအစစ်ကလို့ ပြောပြီး လှောင်ခဲ့မိပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျောင်းသားများက တဝါးဝါး ရယ်ကြသည် ။ လှမောင်မောင်ညွန့် ရှက်ရှက်ဖြင့် စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲ ထုလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ .. တော်တော့၊ မင်းတို့ စော်ကားတာ ငါ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုပါ ထိခိုက် လာပြီ”

“ဟေ့ .. ဟေ့၊ တပည့်တို့ ၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ လေကွာ ..စကားနဲ့ ဖြေရှင်း ရမယ့်ကိစ္စကို စကားနဲ့ ပဲ ဖြေရှင်းကြပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ဟိုနှစ်ကောင်လဲ တော်တော့”

ဆရာက လှမ်းဟန်သောကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့်က ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိ ပြောနေ၏။

“တော်ပြီ.. တော်ပြီ၊ တောင်းလဲ မတောင်းပန်နဲ့ ၊ မင်းတို့ ကန်တော့ တာလဲ ငါ မခံချင်ဘူး၊ မြွေပွေးတွေ...”

ဒီဝိုင်းက ဆရာ့ဘက်လှမ်းပြီး ..

“ဆရာ .. ဒီမှာ .. သူက ကျွန်တော်တို့ ကို မအေပေးတွေလို့ ဆဲနေတယ်”

လှမောင်မောင်ညွန့် လန့်သွား၏။

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မြွေပွေးတွေလို့ ပြောတာပါ”

“မအေပေးတွေလို့ ဆဲတာပါ၊ ငါလည်း ကြားတယ်”

ချမ်းက ဝင်ပြောသည် ။ ဘေးမှ ကျောင်းသားများကလည်း “ဟုတ်တယ်... ဆရာ... ဟုတ်တယ်.. မအေပေးလို့ ဆဲတာ” ဟု ဝိုင်းပြောကြ၏ ။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ခေါင်းတစ်ခါခါ၊ လက်တစ်ခါခါဖြင့် အကြောက်အကန်ငြင်းသည် ။ သူ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာ၏။

“ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ.. မြွေပွေး”

ဆရာက လှမ်းကြည့်နေသောကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ လှမောင်မောင်ညွန့်က စားပွဲပေါ်မှ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများ ကို သုတ်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွဲကျိုကျို စိုစွတ်စွတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါကို ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဆောရီးပဲကွာ.. အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ .. ငါ .. နှပ်တွေညှစ်ထည့်ထားတယ်”

“လှမောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ အမြင်တွေ အတွေးတွေက ပုံစံတကျ ဖြစ်လွန်းတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ တုံ့ပြန်ဆက်ဆံတဲ့ အပြုအမူက လိုက်လျောညီထွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မာမာတောင့် တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

စာသင်ခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထွက်သွားသော လှမောင်မောင်ညွန့်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ချမ်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ။

ဒီဝိုင်းက လက်ကိုင်ပဝါကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်ရင်း လေသံ အေးအေးဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ့်လောကကို တုံ့ပြန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အမြဲတမ်း မာကျောတောင့်တင်းနေဖို့ မကောင်းဘူး၊ အလိုက်သင့်ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နူးညံ့မှုမျိုး (flexible) ဖြစ်ရမှာ ”

“မာကျောတာဟာ အသေ သဘောကွ၊ နူးညံ့တာကတော့ အရှင် သဘော၊ လူတွေကို ကြည့်ပါလား၊ ရှင်သန်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံက ပျော့ပျောင်းတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ သေသွားရင်တော့ မာကျောတောင့်တင်းသွားရော...၊

သစ်ပင်တွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ.. ရှင်သန်နေတဲ့ ရွက်နုတွေက နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းနဲ့ .. မာကျောပြီ ဆိုရင်တော့ ခြောက်သွေ့ကြွေကျသွားတာပဲ”

ချမ်းကပြောရင်း သစ်ပင်တွေရှိရာဆီသို့ အကြည့်ကို ရွှေ့၏။ လေငြိမ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်တွေ မလှုပ်မခတ် ငြိမ်သက်နေသည် ။ တိတ်ဆိတ်အေးမြသောအရိပ်တွေထဲမှာ ရနံ့တစ်ခု လွင့်ပျံ့လာ၏။

ဘာကြောင့် အရိပ်ကို မြင်နေရသလဲ ?

အရိပ်ဆိုတာ အလင်းမဲ့ခြင်းတစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး လား.. ဟု သူတို့ နှစ်  
ဦးစလုံး တွေးနေမိကြသည်။ ။ အလင်းမရှိလျှင် မြင်နိုင်စရာအကြောင်းလ  
ည်း မရှိပါ။ သို့သော် .. သူတို့ အရိပ် ဆိုသောအရာကို မြင်နေရသည်။ ။

တကယ်တော့ ...

အရိပ်ဆိုသည် မှာ အလင်းမဲ့သော အလင်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ။

\*



## အခန်း (၃)

ပင်လယ်ဟာ

တောင်တန်းတွေရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ..

ပင်လယ်ဟာ အားလုံးရဲ့ အောက်နိမ့်တဲ့

နေရာမှာ ရှိနေလို့ ပဲ။

ပင်လယ်ဟာ သူ့ကို တောင်တန်းတွေက

ဝါးမျိုသွားမှာ ကို စိုးရိမ်ပူပန်မနေဘူး။

တောင်တန်းတွေကသာ သူတို့ ကို ပင်လယ်က

ဖုံးလွှမ်းသွားမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးလန့်နေရရဲ့ ။

မသိမ်းပိုက်သူဟာ

အရာရာကို အောင်နိုင်တယ်။

\*

(က)

“ဟေ့ကောင် .. ဒီဝိုင်း ... မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ ချမ်းကော ...၊ ဒီကောင့်ကို မတွေ့တာ ကြာပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဒီဝိုင်းတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကိုကိုမြင့်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

ဒီဝိုင်းက အဖြေရခက်သလို ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း.....

“အင်း....ဒီကောင် ငါ့ဆီလည်း မလာဘူးကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ရှောင်နေတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ”

“ဟင်.....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူတို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံး ညနေတိုင်း ပုံမှန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။ စာအုပ်တွေ ဝယ်စုကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လဲလှယ်ဖတ်ကြ သည်။ ။

ကိုယ်နှစ်သက်သောစာအုပ်၊ မနှစ်သက်သောစာအုပ်များ အကြောင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုငြင်း ခုန်ကြ၏။ လေးလေးနက်နက် အကြောင်းအရာတွေ ပါသလို ရယ်စရာ မောစရာတွေလည်း ပါသည်။ ။

ချမ်း၊ ဒီဝိုင်း၊ ကိုကိုမြင့်နှင့် ထွန်းလင်းဦးတို့ လေးယောက်က ညနေတိုင်းလိုလို ဆုံဖြစ်ကြပြီး အိအိခိုင်နှင့် အခြားသူငယ်ချင်းများက ကြုံရင်ကြုံသလို ရောက်လာတတ်ကြ၏။

ချမ်းတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဆီ မလာဘဲ ပျောက်နေသည် မှာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ် သောကြောင့် သူတို့ စဉ်းစားရ ခက်နေကြသည်။ ။

“ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဟိုကောင်....ထွန်းလင်းဦးကိုတော့ ဒီနေ့ ချမ်းအိမ်ကိုဝင်ပြီး မေးခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်တယ်၊ ငါလည်း ဒီကောင့်ကို အရမ်း

တွေ့ချင်နေတာ....ကိစ္စရှိလို့ ”

“ဘာကိစ္စလဲ ဒီဝိုင်း”

“ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ဖို့ ကလဲ နီးပြီမဟုတ်လား၊ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ အခါကျ ရင် ငါတို့ က နယ်ကမဟုတ်တော့ အဆောင်လျှောက်လို့ လဲ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ...ကျောင်းနဲ့ နီးနီးနားနား နေဖို့ ကျတော့ ဖိမိင်ခွဲမှာ နေတဲ့ ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက်အိမ်ရှိတယ်၊ ဦးလေးက အကောက်ခွန်ကဆိုတော့ တာချီလိတ်ကို မိသားစုလိုက်ပြောင်းရတော့မှာ ...ငါက သူ့အိမ်မှာ အိမ်စောင့်သွားနေပေးရင် ကျောင်း တက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အဲဒါ...ချမ်းကိုပါခေါ်ထားပါလားလို့ ငါ့အဖေက ပြောတာနဲ့ ...ဒီ ကောင်ကို.....”

“ဟေ့ကောင်တွေ...ငါနေ့လည်တုန်းက ချမ်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဆိုင်ထဲကို ဝင်ဝင်လာချင်း ပြောလိုက်သော ထွန်းလင်းဦးစကားကြောင့် ဒီဝိုင်းကော ကိုကိုမြင့်ပါ အံအားသင့်သွား၏

။

“ဟုတ်လို့ လား ကွ”

“ဪ...ငါက မသေချာပဲ ပြောမလား၊ ပိုပြီးတိကျအောင် အခု ဒီကို လာခါနီး ချမ်းအိမ်ကို ဝင်မေးခဲ့သေးတယ်၊ ချမ်း အမေရဲ့ နယ်က မိတ်ဆွေတွေလာလည်တာတဲ့ ...ကောင်မလေးပါ အပါအဝင် မိသားစုလိုက်ပေါ့၊ ချမ်းကတော့ ကောင်မလေးကို အရမ်းဧည့်ဝတ်ကျေချင်နေတဲ့ ပုံပဲ ...အနားကကို မခွာ ဘူး”

“ငါက ကိစ္စရှိလို့ ဒီကောင်ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ မပြောပြလိုက်

ဘူးလားကွ”

“ပြောတာပေါ့...ဒီကောင်က ဘယ်လိုပြန်ဖြေတယ် မှတ်လဲ”

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး”

“သူ...အရမ်းအလုပ်များ နေတယ်...တဲ့ ၊ ဒီဝိုင်းလို လဒကြီးတစ်ကောင်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းမနေအား ဘူး...တဲ့ ”

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး....

“တောက်....တိရစ္ဆာန်ကောင်...ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်မယ်ကြံရုံရှိသေးတယ်၊ အကျင့်က ပျက်ချင် လာပြီ၊ မိန်းမတွေနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်ချင်ရတာနဲ့ ၊ ကြောင်တစ်ကောင်လို ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေချင်ရတာနဲ့ ...၊ ဟူး သိက္ခာကျတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ကောင်မလေးရဲ့ နောက်ကနေ ယို့ယို့ကလေး လိုက်သွား တာများ ၊ အမေ့အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ သားကလေး ကျနေတာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး...မင်းကော အဲသလို ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် မဖြစ်ချင်ဘူးလား ဒီဝိုင်း”

“အို...ဘာလို့ ဖြစ်ချင်ရမှာ လဲ၊ ငါက မိန်းမဆိုရင် အသားချင်း ထိဖို့ မပြောနဲ့ ....ခပ်လှမ်းလှမ်း ကတောင် ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒီဝိုင်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောပြီး သူငယ်ချင်းများ ဘက် တစ်ချက်အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက် သည် ။ ကိုကိုမြင့်နှင့် ထွန်းလင်းဦးက မျက်လုံးကလေးများ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့်.....။

ဒီဝိုင်းက.....

“မိန်းမတွေဟာ ပြဿနာတွေ၊ အရှုပ်ထုပ်တွေကို သယ်သယ်လာတာပဲ။ အရှုပ်ကြီးနဲ့ အရှုပ်လေး ပဲ ကွာမယ်၊ ရှုပ်တာတွေ၊ ရှုပ်တာပဲ....မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ...ပူစပ်ပူလောင် အရည်တွေကို မုန့်တီ လို့ နာမည်တပ်ပြီး အရသာရှိလှချည်ရဲ့ လို့ တရူးရှူးစားကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ... မိန်းမတွေပဲ မဟုတ် လား၊ ကြည့်စမ်း...အဲဒီလောက် အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေကွ”

ထွန်းလင်းဦးနှင့် ကိုကိုမြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြ၏။ ဒီဝိုင်းက.....

“အခု....ချမ်းကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ထားတဲ့ မိန်းမဟာလဲပဲ.... နောက်ဆုံးကျရင် ဒီကောင့်ကို ပြဿနာအရှုပ်ထဲ ထွန်းချခဲ့မှ ပြဿနာတယ်ကွ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ မာရ်နတ်ရဲ့ သမီး တော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထွန်းလင်းဦးက စဉ်းစား၍ မရတော့သလိုမျိုး ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရင်း.....

“မဟုတ်သေးဘူး ဒီဝိုင်းရဲ့ ၊ ငါတွေ့ခဲ့ရတာကတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ကုလားမလေးလိုလို ဘာလိုလိုပဲကွ”

“အိုကွာ...မာရ်နတ်ဟာ ကုလားမကြီးရဲ့ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လို့...မင်းပြောနိုင်လို့ လား”

ဒီဝိုင်းခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောက်လိုက်သောကြောင့် ထွန်းလင်းဦးက မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြင့် ခေါင်းကလေးဝပ်လျှိုးကာ ကုတ်ချောင်းချောင်း ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ကိုကိုမြင့်က.....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.....မင်းနဲ့ ချမ်းဟာ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ပြိုင်ဆိုင်  
လာခဲ့ကြတာ....အင်း...ဒီတစ်ကွက်မှာ တော့ ချမ်းက မင်း  
ထက်သာသွားပြီလို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ် ဒီဝိုင်း”

ကိုကိုမြင့် စကားကြောင့် ဒီဝိုင်း တွေဝေသွား၏။

\*

(ခ)

ချမ်းက ဧည့်သည် ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးပြီး နေ့လည်စာ စားချိန်အမီ  
အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည် ။

ကောင်မလေးက.....

“အစ်ကိုချမ်းတို့ ရန်ကုန်က မိုးတွင်းမှာ တောင် သိပ်ပြီး နေပူတာပဲ  
နော်၊ ညီမဖြင့် မနေ့ကတည်း က မျက်စိနာချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ...အ  
ခု နေပူလို့ လားမသိဘူး....မျက်ရိုးတွေကိုက်ပြီး အောင့်လာ တယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့ .....ရန်ကုန်ရာသီဥတုကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညီ  
မနေပူမခံနိုင်ရင် ရော့ ... အစ်ကိုနေကာမျက်မှန် ယူတပ်ထား”

“ဟင်း....အစ်ကိုကလဲ...ခုမှ သတိရသလား၊ အိမ်ဖြင့်ပြန်ရောက်ခါ  
နီးမှ ပဲ”

“ဆောရီးဟာ...ကဲ....ရော့.....ရော့...”

ကောင်မလေးကို ချမ်း၏ အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ပေးကာ တပ်  
ခိုင်းထားလိုက်သည် ။

နေရောင်ခြည်သည် အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်လို ကြေကွဲပူလောင်နေ  
၏။ အရေပြားနှင့် အသားတို့ ကို ဖောက်ထွင်းပြီး အရိုးတို့ ကိုပင် အရည်

ပျော်ကျသွားစေနိုင်သည် ဟု အောက်မေ့ရသည်။ ။

ချမ်းတို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါတွင် မှ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့ ဖြင့် အေးမြမှုကို ခံစားရလေ သည်။ ။

“ညီမလေး..လာ.....လာ”

ချမ်းက ကောင်မလေးကို ရှေ့မှ လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာ သည်။ ။

“ဟာ....ဟေ့ကောင်....ဒီဝိုင်း”

ဆိုဖာပေါ်တွင် အကျအနထိုင်ကာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည့် ဒီဝိုင်းကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် ချမ်း အံ့အားသင့်သွား ၏။ သူက ကောင်မလေး၏ လက်ကို တမင်မလွှတ်ဘဲ ဆုပ် ကိုင်ထားပြီး .....

“လာ.....လာ.....ညီမလေး...ဒီဘက်ကခုမှာ ထိုင်”

ဒီဝိုင်းနှင့် ဝေးရာ ဆိုဖာဆီခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ နောက်မှ သူက ဒီဝိုင်းဘေးတွင် လာထိုင်သည်။ ။ ဒီဝိုင်းက ချမ်းကို မျက်ထောင့်နီ တစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“ဪ...မင်းက ကောင်မလေးလက်ကိုကိုင်ရတာ အတော် သာယာကြည်နူးနေတဲ့ ပုံပဲ .... အောင်မယ်....ကြည့်စမ်း..မင်းမျက်နှာကို က အဖွားကြီးအိုတင်ပါးလို ပျော့စိစိ လျော့လျည်းလျည်းနဲ့ မသမာတဲ့ မျက်ခွက်၊ ဒါမျိုးကျတော့ ငါ့ကိုတောင် အသိပေးဖို့ သတိမရဘူးပေါ့....ဟုတ်လား၊ ခါတိုင်း... ဘာမဆို တရားမျှမျှတတ ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့ကြတာပါ ကွ၊ ဒီပွဲကျမှ ...မင်းတစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး... ကြိုလို့ ဘယ်ရမလဲ ချမ်းရာ..”

ချမ်းက အလန့်တကြားဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လက်ညှိုး ထောင်ပြီး ထိကပ်ကာ...

“ရှူး....တိုးတိုး”

ဟု ပြောရင်း.....

“ဟေ့ကောင်....ဒီဝိုင်း၊ မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဧည့်သည် ကို အားနာစရာကွာ”

ချမ်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ကောင်မလေးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး ဒီဝိုင်း၏ နားရွက်အနားသို့ကပ်ကာ တိုးညှင်းသော လေ သံဖြင့်.....

“မင်းထင်သလို ကောင်မလေးကို လက်ကိုင်ချင်လွန်းလို့ အသားယူပြီး တမင်ကိုင်တာ မဟုတ် ဘူးကွ၊ ကောင်မလေးက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးပါကွာ...အဲဒါကြောင့် တွဲခေါ်နေရတာ”

“ဟေ...ဟုတ်လား....ဆောရီးကွာ...ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီဝိုင်းက နေကာမျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ပြီး ထိုင်နေသော ကောင်မလေးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း အားနာစွာဖြင့် ဆို၏။

ထိုအခိုက်တွင် ချမ်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ဒီဝိုင်း၏ ပုခုံးကို ပုတ် လိုက်ပြီး.....

“ဟာ...အတော်ပဲကွာ...မင်းလာတုန်း အကူအညီတစ်ခုတောင်းစရာ ရှိတယ်၊ ခြံထောင့်က ရေဆိုးထုတ်တဲ့ မြောင်းကို ဆယ်မလို့ ကွ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး...မင်း ဝင်ကူ ကွာ”

ဒီဝိုင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ချမ်းက ဒီဝိုင်းဝတ်ထားသော



ဘောင်းဘီရှည်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ။

“အဲ...မင်း ဘောင်းဘီရှည်တော့ ပေကုန်တော့မှာ ပဲ၊ နေဦး...ငါ အဝတ်လဲစရာ တစ်ခုခုပေး မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချမ်းက ထပြီးထွက်သွားသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒီဝိုင်းနှင့် ကောင်မလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကောင်မလေးကလည်း မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်လျက်သားထိုင်နေဆဲ။

ခဏအကြာအတွင် ဧည့်ခန်းအဝ၌ ချမ်းပေါ် လာပြီး ဒီဝိုင်းဆီသို့ ဘောင်းဘီတိုပွပွကြီးတစ်ထည် ပစ်ပေးရင်း.....

“ဟေ့ကောင်...မြန်မြန်အဝတ်လဲ၊ ငါခြံထောင့်က စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားသည်။ ။

“ဒီကောင် ဘာတွေ အလျင်စလို ဖြစ်နေရပါလိမ့်...” ဟု ဒီဝိုင်းနားမလည်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

“မြန်မြန် အဝတ်လဲ”ဟု ပြောသွားသော်လည်း ဒီဝိုင်းအဖို့ က ကမန်းကတန်း အဝတ်လဲရန် နေရာကို ရှာမတွေ့၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တင် လဲလိုက်လျှင် ဖြစ်သော်လည်း ကောင်မလေး ရှိနေသောကြောင့် မသင့်တော်။

“အို...ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သူက မျက်စိမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ” ဟု ဒီဝိုင်းတွေးလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်...ဒီဝိုင်းက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်ဇစ်ကို ဖွင့်ကာ ချွတ်ချလိုက်၏။

“အာ...ရှင်...ရှင်...ဘာလုပ်တာလဲ...အောင်မယ်လေး...လာကြပါဦး”

”

“ဟာ....”

ဒီဝိုင်း ဘောင်းဘီကိုပွေ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကျုံ့ရင်း စားပွဲနောက်မှာ ကွယ်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေ၏။

စိတ်ထဲမှာ လည်း ချမ်းကို ဒရစပ် ကျိန်ဆဲနေမိသည် ။

ကောင်မလေးက ကြောင်စီစီဖြင့် အသံကုန်အော်ဟစ်နေသောကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံးက ဧည့်ခန်းစီ ပြေးလာကြ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့...သမီးဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟေ့...မောင်ဒီဝိုင်း...ဘာလုပ်နေတာတုန်းကွ၊ မင်းဟာက အဆန်းပါလား”

“ဟေ့....မောင်ရင်၊ ငါ့သမီးကို ဘာလုပ်မလို့ တုန်းကွ....ဟေ”

“ဟဲ့....သား ချမ်း၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို လာကြည့်ပါဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသော စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါတွင် မှ နောက် ဘက်ဆီမှ ချမ်း၏ အသံက ထွက်လာ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒီကောင်က တေးသရုပ်ဖော်ကဖို့ လေ့ကျင့်နေတာပါ...အောင်ခြင်း ရှစ်ပါးသီချင်းထဲက “ဆင်မိုက်ကြီးမှ ခူးတုပ်ရရှာ”ဆိုတဲ့ အကွက်ပေါ့”

ဒီဝိုင်းက စိတ်ထဲမှ နေ၍ “ခွေးမသား”ဟု အခွန်းတစ်ရာတိတိ အသက်အောင့်ပြီး ဆဲလိုက်သည် ။

ဧည့်သည် များ နှင့် ချမ်း၏ အဖေ၊ အမေတို့ က ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားကြ၏။ ချမ်း၏ အဖေက ဧည့်ခန်းဝရောက်ခါနီးမှ လည့်၍ ....

“နေစမ်းပါဦး...မောင်ဒီဝိုင်းရဲ့ ၊ မောင်ရင့် အနုပညာဝါဒက ဆင်လို သရုပ်ဖော်ချင်ရင် ဘောင်းဘီ ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရတာပဲလား၊ အဲဒါ...ဘာ သဘောများ တုန်းကွဲ့”

ဟု မေးနေသေး၏။ သူက အောင့်သက်သက်ဖြင့်....

“ရိုးရာပေါ့...ဦးလေးရယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည် ။

လူရှင်းသွား၍ ဒီဝိုင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သောအခါ ချမ်းက သူ့ညာ ဖက်လက်ဖဝါးဖြန့်ကာ ထောင်ပေးသည် ။

ဒီဝိုင်းက...“ခွေးကောင်၊ မင်းအလှည့်ကျရင်သိမယ်”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ချမ်း၏ လက် ကို သူ့ညာလက်ဖဝါးဖြင့် “ဖြန်းခနဲ” ရိုက်ကာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရ၏။

\*

## အခန်း(၄)

အသုံးမကျတဲ့ ပေါင်းမြက်ပင်တွေနဲ့  
အသုံးအဝင်ဆုံးလို့ ဆိုကြတဲ့ ကျွန်းပင်တွေဟာ  
မြေကြီးတစ်ခုတည်းရဲ့ အပေါ်မှာ ပဲ  
ပေါက်ကြတယ်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်  
တစ်စုံတစ်ရာကို စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့  
ထားလိုက်ပါလေ.....ထားလိုက်ပါ။

နှလုံးသားဆိုတဲ့ အရာဟာ  
မြေကြီးဆန်တယ်။

\*

## (က)

ညနေခင်း ဆိုသည် မှာ (မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းလိုမျိုး...) အေးမြသော မီးတောက်မီးလျှံ တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး ( အချိန်တွေသာ မမှားယွင်းကုန်ဘူးဆိုလျှင်) ညနေခင်းဆိုသည် မှာ တတ်နိုင်သ

လောက် စောစောရောက်လာသင့်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆိုသည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က လွမ်းဆွတ်မှု တစ်ပိုင်းတစ်စကို လွမ်းဆွတ်သည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ပန်းပွင့်များကို သီကုံးသည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က အဆုံးအစမရှိသော အိမ်မက်များကို မက်သည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အရာများ စွာကို တမ်းတသည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ရောက်မလာသေးသော အရာများ စွာကို ရူးသွပ်သည်။ ။

ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ဘီယာသောက်သည်။ ။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သောက်သည်။ ။

တစ်ခုသော ညနေခင်းထဲတွင် ထွန်းလင်းဦးက ညနေခင်းမှာ ဘီယာသောက်သင့်သလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သင့်သလားဟူသော အူကြောင်ကြောင် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။ ချမ်းက...

“လက်ဖက်ရည်သောက်သင့်တာပေါ့ကွာ...ဘီယာကိုတော့ လုံးဝမသောက်သင့်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘီယာမသောက်သင့်တဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းကြီး နှစ်ချက်ရှိတယ်”

ချမ်းက သူ့စကားကို လေးလေးနက်နက် နားစိုက်လာအောင် တမင်ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ပထမဦးဆုံးအချက်ကတော့...အင်း...ဟေ့ကောင်ထွန်းလင်းဦး...မ

င်း၊ ကိုဘေး (KOBOWE) မြို့က နွားခြံတွေအကြောင်း ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း...ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အဲဒီမှာ မွေးထားတဲ့ နွားတွေဟာ ကမ္ဘာမှာ ဈေးအကြီးဆုံးနွားတွေပဲ ...တစ်ကောင်ကို ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကျော် ပေးရတယ်တဲ့ ...ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီနွားတွေကို ဘီယာတိုက်ပြီး မွေး ထားတာမို့လို့ပဲ...နွား တွေကို ရေချိုးပေးရင် နေ့တိုင်း ဝိုင်အရက်လောင်းပြီး ချိုးပေးတယ်”

ထွန်းလင်းဦးက မယုံသည့်အမူအရာဖြင့် “မင်းဟာက ဟုတ်လို့ လား ကွာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြော၏။ ကိုကိုမြင့်က...

“ဆိုစမ်းပါဦး...အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲကွ၊ နွားတွေဟာ ဘီယာသောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နွားမှ လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်...လူတွေဟာ လူပီ သကြောင်းပြဖို့ လက်ဖက်ရည်ကို ပိုသောက်သင့်တယ်၊ မင်း သဘောပေါက်လား”

ကိုကိုမြင့်က မျက်ခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း....

“ဒါဖြင့်...ဒုတိယအချက်ကကောကွာ”

“ဒုတိယအချက်က ပိုအရေးကြီးတယ်ကွ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဘီယာသောက်ဖို့ ငါတို့ မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

ချမ်း၏ စကားကြောင့် သူတို့ ပြုံးမိကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိအိခိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် လာပြီး....

“ဟဲ့...နင်တို့ သိပြီးပြီလား...ဒီနေ့ည အောင်စာရင်းထွက်မှာ တဲ့ ”

“ဟုတ်လား...နင် သေချာတယ်နော်”

ထွန်းလင်းဦးနှင့် ကိုကိုမြင့်က ပျာပျာသလဲ ထပြီးမေးကြ၏။  
လာပြောသူ အိအိခိုင် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အသံတွေတုန်  
နေသည်။ ။

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ နှစ်ယောက်သာ မတုန်မလှုပ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျှ  
ကန်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်မိကြ၏။

အိအိခိုင်က...

“သေချာပါတယ်ဟဲ့...အရင်နှစ်တွေကတော့ ညနှစ်နာရီလောက်ဆိုရ  
င် အောင်စာရင်းတွေကပ် တာပဲ...ကိုယ်ဖြေတဲ့ စာစစ်ဌာနမှာ သွားကြ  
ည့်ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပင် အခြားသူငယ်ချင်းများ ရောက်လာကြပြီး  
တရုန်းရုန်း အော်ဟစ်ဆူညံသွားတော့၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်  
အောင်စာရင်းထွက်မည့်အကြောင်း မေးမြန်းကြ စုံစမ်းကြသည်။ ။

“ဟိုကောင်ကြီးကော... မပါဘူးလား..လာလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင် သိပ်  
ပျော်နေတာကွ၊ သူ အောင်မှာ က သေချာနေတာကိုး...ဂုဏ်ထူးတောင်  
ပါချင်ပါဦးမှာ ၊ ဟဲ့...အိမ..နင်ကော...”

“အေး...ငါလည်း သင်္ချာလောက်တော့ ပါမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ငါကတော့ မင်းတို့ အောင်ရင် ကျေနပ်တယ်ဟေ့”

နောက်ထပ် သူငယ်ချင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ ။

“ငါတို့ တော့ ဒီည မအိပ်ပဲနဲ့ လျှောက်လည်ရင်း အောင်စာရင်း စော  
င့်ကြည့်ကြမယ်”

“အမယ်...ငါတို့ မိန်းကလေးတွေတောင် ဒီည တစ်အိမ်အိမ်မှာ စုဖို့ ချိန်းထားပြီးသွားပြီ”

“အေးကွာ...ပျော်စရာကြီး၊ ဒါမျိုးက တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံရ တဲ့ ညမျိုးကွ”

“မင်းကတော့...နောက်နှစ် ဒီလိုအချိန်မှာ ထပ်ကြုံရင် ကြုံရဦးမှာ ပါ ”

“ဟာ...ခွေးကောင်၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ”

ကိုကိုမြင့်က တိတ်ဆိတ်နေသော ချမ်းတို့ ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး မေး ၏။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကော...ဘယ်လိုလဲ”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး.....

“အေး...ငါတို့ နှစ်ယောက်လဲ ဒီညထွက်ခဲ့မယ်လေ”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အောင်မှာ သေချာပါတယ်၊ ဂုဏ်ထူးဘယ်နှစ်ခုပါမလဲသာ စောင့်ကြည့်ရမှာ ၊ မင်းတို့ စိတ်မလှုပ်ရှားဘူးလား”

သူတို့ နှစ်ယောက် ခေတ္တ နှုတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိသလို ဖြစ်နေသည် ။ အတန်ကြာမှာ ဒီဝိုင်းက....

“မင်းကို ငါပြန်မေးမယ် ထွန်းလင်းဦး....တောင်တွေက လှုပ်ရှားသလား၊ ပင်လယ်က လှုပ်ရှားသလား”

“ပင်လယ်က လှုပ်ရှားတာပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တကယ်တော့ တောင်တွေက လှုပ်ရှားတာ...မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ...တောင်တွေဟာ အရာရာထက် သူတို့ က ပိုပြီးမြင့်



နေရတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း.....”

“အဲဒီမှာ ...တောင်တစ်လုံးထက်တစ်လုံး ပိုပြီးမြင့်တဲ့ တောင်တွေရှိ ...ရှိလာပြန်ရော မဟုတ်လား၊ တောင်တွေဟာ အပြေးပြိုင်သလိုပဲ ပြိုင် နေရတယ်ကွ၊ ပင်လယ်ကျတော့ မျက်နှာပြင် အနိမ့်ဆုံး ပဲ၊ ပင်လယ်တစ် ခုနဲ့ တစ်ခု အနိမ့်ပြိုင်ရတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပင်လယ်အားလုံးရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ တစ်ညီတည်းပဲ၊ ဒါကြောင့်...ပင်လယ်ကငြိမ်တာ”

ချမ်းက ထိုင်ခုံမှ အသာထရင်း ဝင်ပြော၏။

“ငါတို့ က “တောင်”မဖြစ်ချင်ဘူး၊ “ပင်လယ်” ဖြစ်ချင်တာ”

သူငယ်ချင်းများကို ဟေးလားဝါးလား နောက်ပြောင်နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ သည် ။

\*

(ခ)

ညဆယ်နာရီခွဲခါနီးအချိန်တွင် ချမ်းက ဒီဝိုင်းအိမ်သို့ သွားပြီးခေါ်၏။ ဒီဝိုင်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူက...

“လာဟေ့..ချမ်း၊ ဒီဝိုင်းတော့ မင်းကိုစောင့်နေလေရဲ့ ၊ ဪ...ဒါနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်ရင် ဒီဝိုင်း ကို ခြောက်မိုင်ခွဲက သူ့ ဦးလေးအိမ် ပို့ထားမယ်ဆိုတာ မင်းကို သားက ပြောပြပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပြီးပါပြီ ဦး”

“အေးကွာ...အဲဒါ ဒီကောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း မထားချင်တာနဲ့ အဖော်ရအောင် မင်းပါ သွားနေစေချင်တာ..အဲဒါ..ဦး..ကိုယ်တိုင်

မင်းအဖေဆီမှာ လာပြီး ခွင့်တောင်းဦးမှာ ပါ”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေကိုတောင် ပြောထားပြီးနေပြီ။ ဖေဖေကလည်း ခွင့်ပြုပါတယ်...ဦး”

“အေး...ကောင်းတာပေါ့ကွာ...မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီးတော့ လည်း ပေါက်ကရတွေ လုပ်မနေနဲ့ ဦး”

ချမ်းက ပြုံး၏။

“မလုပ်ပါဘူး.....ဦးရဲ့ ၊ ဪ...ဒါပေမယ့် ကျောင်းစဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရ ကံပိုင်းမှာ တော့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ သွားနေနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်.... အင်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ကြာပြီးမှ ပဲ ပြောင်းရွှေ့.....”

“အေး....ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ....၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်သွားရင် အဲဒီရပ်ကွက်ကလူတွေ အတော်မျက်စိနောက် ကုန်လိမ့်မယ်”

ဒီပိုင်းက အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာသောကြောင့် စကားစ ပြတ်သွား၏။ ချမ်းက ဒီပိုင်း အဖေကို နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်းပြီး နှစ်ယောက် သား ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

\*

မိုးစက် အမှုန်အမွှားကလေးတွေ ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်လို တဖွဲဖွဲ လွင့်ကျ နေပုံကို မာကျူရီလမ်းမီးတိုင် အလင်းရောင်ထဲတွင် မြင်နေရသည် ။

“ဟေ့ကောင်...ချမ်း၊ မင်းမှာ ထီးပါလား”

“ မပါဘူးကွ၊ အိမ်ကထီးယူသွားဖို့ တော့ ပြောလိုက်သား...ငါက ထီး

ကိုင်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တာ”

“အေးကွာ..ငါလည်း ထီးကိုင်ရမှာ အတော်ပျင်းတာကွ၊ နောက်ပြီး တော့ ဟိုနားမေ့ကျန်၊ ဒီနားမေ့ကျန်နဲ့ ပျောက်မှာ စိုးတာလည်း ပါတယ်”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပင် မိုးဖွားမှုန်တွေက ခပ်စိတ်စိတ် ကျလာသည်။ ။

“မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...ချမ်း”

အမေးစကားက အနည်းငယ်ဆန်းနေသလို ခံစားရသောကြောင့် ချမ်းက ဒီဝိုင်းဘက် တွေတွေကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်.....

“မိုးရွာရင် ရေစိုမှာ ပေါ့ကွ၊ ဒါပဲပေါ့”

ချမ်းက ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။ ဒီဝိုင်းကပါ ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရယ်သံသည် ညအမှောင်ထဲတွင် လွင့်လွင့်မျောပါသွား၏။

\*

တောထဲတွင် တရားကျင့်နေသော သူတော်စင်တစ်ဦး၏ ကျောင်းသင်္ခန်းဆီသို့ ဥရောပတိုက်သား ခရီးသည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ သူတော်စင် ကျင့်ကြံနေသောတရားကို သင်ယူချင်ပါသည် .. တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါဟု တောင်းပန်ပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုနေ၏။

သုံးနှစ်တိတိကြာသွားသည်။ ။ သူတော်စင်က ခရီးသည် ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ နောက်ဆုံးတွင် ခရီးသည် က.....

“ခုထိ ကျွန်တော့်ကို ဘာသင်ခန်းစာမှ လဲ သင်မပေးသေးပါလား”

ဟု ဖွင့်မေးသောအခါတွင် မှ သူတော်စင်က....

“မင်းကို ငါသင်ပေးပြီးပြီပဲ”

“ဘာတွေ သင်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ မသိလိုက်ပါလား”

သူတော်စင်က ပြန်ဖြေသည်။ ။

“စားစရာရှိတဲ့ အခါ စားလိုက်တယ်၊ အိပ်စရာရှိတဲ့ အခါ အိပ်တယ်၊ လမ်းလျှောက်စရာ ရှိတဲ့ အခါ လျှောက်ပြီး ထိုင်စရာရှိတဲ့ အခါ ထိုင်တယ်လေ”

(အရှေ့တိုင်းက ပညာ၏ သင်္ကေတကို ကြာပွင့်ဖြင့် တင်စား၏။ ပန်းဆိုသည် မှာ အပြင်က တခြား သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်ပြီး ဖွင့်ခိုင်း၍ မရပါ။ သူပင်ကိုယ်အားဖြင့်သာ အတွင်းမှ ပွင့်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။။။)

\*

လူတော်တော်များများက “ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်ခြင်း” ဆိုသည် မှာ ပြင်ပက လာရောက်ထိခိုက်သော ဖြာထွက်ရောင်ခြည်တစ်ခု (ဥပမာ. ဓာတ်မှန်ရိုက်ခြင်း၊ ဓာတ်ကင်ခြင်း) ရှိမှ သာ ရောင်ခြည်ထိသည် ဟု ထင်တတ်ကြ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားအားလုံးတို့ သည် ဓာတ်ရောင်ခြည် သင့်ခံနေရသူများ သာ ဖြစ်လေသည်။ ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ 40K ၊ 14C နှင့် 226 Rn ဟူသော အဓိက ရေဒီယိုအိုင်ဆိုတုပ် သုံးမျိုးရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုယ်တွင်းဓာတ်ရောင်ခြည် သင့်မှု( Internal Radiation) ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခံစားနေရ၏။

ပြောစမ်းပါဦးကွယ်....ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေနေလိုက်ရတာ... ဒါ...ဘယ်သူ့ကျိန်စာလဲ?

ဂျာမန်စာရေးဆရာ ဒဿနပညာရှင် ဟာမန်းဟက(ဇ်)က “အတွင်းနှင့် အပြင်” ဟူသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သည် ။ လောကဆိုသည် မှာ ဘာလဲ? အတွင်းမှာ လား၊ အပြင်မှာ လား? ဘာကို ရှာဖွေ နေကြတာလဲ? အတွင်းမှာ လား၊ အပြင်မှာ လား? အသက်ရှင်သန်မှုဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ ? အတွင်းမှာ လား၊ အပြင်မှာ လား? သေဆုံးခြင်းဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ? အတွင်းမှာ လား၊ အပြင်မှာ လား?

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့ က “လွတ်မြောက်ခြင်း” ဆိုသည် မှာ အတွင်းမှာ ရှိသည် ဟု နားလည်ထားကြ၏။ တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးစက်တွေအောက်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။

ရေတွေ တဝေါဝေါ ဒလဟော စီးဆင်းနေသည့် မြောင်းကြီးအနီးသို့ သူတို့ နှစ်ဦး ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် မိုးစက်ဖွဲဖွဲတွေ အကျရပ်တန့် သွားပြီ ဖြစ်၏။

“ဟော....တွေ့လား၊ မိုးတိတ်သွားပြီကွ၊ မိုးစိုမှာ ကို ကြိုပြီး စိတ်ပူနေတာအလကားပဲ”

ချမ်းက ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်သည် ။ တစ်ဖက်သို့ ကူးဖြတ်ရန် တံတားပေါ်သို့ သူတို့ နှစ်ဦး တက်လာခဲ့ကြသည် ။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေတွေ တဝေါဝေါမြည်ကာ စီးဆင်းနေသည် ကို မြင်ရ၏။

သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ခဏရပ်တန့်ငေးမောကြည့်နေမိကြသေးသည်

ထိုအခိုက်တွင် တံတား၏ တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ လူတစ်ယောက် တက်လာနေသည် ကို သူတို့ သတိထားမိလိုက်၏။ ထိုသူက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။

ဒီဝိုင်းနှင့်ချမ်းတို့ က အသာလှည့်ကြည့်မိကြသည် ။

“ဪ...ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်”

ဒီဝိုင်းက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ညဉ့်နက်လှပြီ...ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်...ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်က ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နှုတ်ဆက်နေသောကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့်က စကားပြန်ပြောရကောင်းနိုးနိုး၊ မျက်နှာလွှဲပြီး ရှောင်ထွက်သွားရကောင်းနိုးနိုး ဝေခွဲရခက်နေသည် ။ ခဏ ကြာမှ .....

“မြို့ထဲသွားတာ....အပြန်နောက်ကျနေလို့ .....

ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့မှာ ပြောစရာစကားမရှိသလိုလို ဟာတာတာ ကြောင်အအ ဖြစ်နေသည် ။ နောက်မှ .....

“သွားမယ်ကွာ.....”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား၏။

ချမ်းက လှမောင်မောင်ညွန့် နောက်ကျောကို ဝေးကြည့်နေသည် ။ ဒီဝိုင်းက.....

“မင်း....လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ချမ်း” ဟု မေးမည်စိတ်ကူးပြီးမှ မလိုအပ်တော့ပါဘူးလေဟု တွေးကာ ထိုမေးခွန်းကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ခုကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရသည် ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည် ဖြစ်စေ... တကယ်တော့ အရာရာသည် ဘာမှ မဟုတ်ကြပါ။ ။

ဝမ်းသာစရာရှိလျှင် ဝမ်းသာပြီး၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိလျှင် စိတ်ဆိုး၍ ၊ ဝမ်းနည်းစရာရှိလျှင် ဝမ်းနည်းလိုက်ရုံသာ ဖြစ်၏။ ဘာကိုမှ သယ်ဆောင်လာဖို့ မလိုပါ။ အောင်နိုင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ ဘာကိုမှ သယ်ဆောင်လာဖို့ မလိုပါ။ ထားပစ်ခဲ့တော့လေ.....။

သူတို့ စိတ်တွေ...ရေလိုစီးဆင်းနေကြ၏။

တံတားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းလာကြသောအခါ ကားလမ်းမသို့ ရောက်၏။ လမ်းမပေါ်တွင် သူတို့ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ရသည် ။ အုပ်စုလိုက်....အုပ်စုလိုက် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ဆူညံစွာ မြူးတူးပျော်ရွှင်နေကြ၏။

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းကို မြင်သွားသောအခါ ကိုကိုမြင့်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည် ။

“ဟေ့ကောင်တွေ...မြန်မြန် လာလေကွာ....ငါတို့ တောင် အခုတင်ကျောင်းကိုသွားကြတော့လို့ ....အိမတို့ အုပ်စုကို ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး....အေး...သွားလေ၊ ငါတို့ တော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းတို့ သွားနှင့်ကြ”

သူငယ်ချင်းများ အုပ်စုနှင့် ခွဲထွက်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းဆက်

လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ညအမှောင်သည် မာကျူရီလမ်းမီးတိုင်များ ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ဖိတ်တစ်ဝက် စင်တစ်ဝက် ဖြူဆွတ်နေ၏။ သစ်ရွက်တွေ ကိုင်းညွတ်အိစက်နေကြသည် ။

အမှောင်ထဲတွင် သစ်ပင်အရိပ်တို့ က တစ္ဆေတွေလို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ မိုးငွေ့ရနံ့သင်းသော ညလေပြည်တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည် ။ ည၏ အသံသည် ပိုးပုရစ်မြည်သံတို့ ဖြင့် ဆူညံစွာ တိတ်ဆိတ် နေလေသည် ။

မုတ်သုန်၏ ညသည် အေးစက်စက် နူးညံ့စွာ စိုစွတ်နေ၏။

ကားလမ်းမတစ်ဖက်တွင် မြို့နယ်လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးရုံရှိသည် ။ လျှပ်စစ်ရုံးနောက်ဖက်တွင် ဘောလုံးကွင်း၊ ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသောအခါ တစ်ဖက်အဆုံးတွင် ရေကန်ကြီး ရှိသည် ။

ဒီဝိုင်းနှင့်ချမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာမှ ပြောမထားကြပါဘဲနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်နေမိကြ၏။ လူနှစ်ရပ်နီးပါးလောက်မြင့်မားသော ကန်ဘောင်ရိုးလမ်းကလေး အတိုင်း တက်လာခဲ့ကြပြီးသောအခါ ကမ်းစပ်မှ ရေပြင်လယ်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသော သစ်သားတံတားငယ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသည် ။

ဒီဝိုင်းက ခြေထောက်ကို ရေထဲသို့တွဲလောင်းချကာ ရေကိုခြေဖျားဖြင့် ထိခတ်လှုပ်ကစားနေ၏။ ချမ်းကတော့ တံတားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည် ။

ည၏                      ရနံ့ပါသော                      မုတ်သုန်လေပြေတစ်ချက်



တိုက်ခတ်လိုက်သောကြောင့် ကန်ထဲရှိ ကြာပန်းများ လှုပ်ယိမ်းသွားကြသည် ။ ရေပြင်တွင် လှိုင်းဂယက်လေးများ ထလာကြ၏။ နောက်....ပြန်ငြိမ်သက် သွားပြန်သည် ။

ညသန်းခေါင်းယံရေပြင်သည် မြွေတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေမိသည် ။ ကန်ရေစပ် သစ်ပင်ရိပ်များ အကြားမှ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်တစ်လေ အော်မြည်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ မိနစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာမြင့်သွားသည် ။

သူတို့ စိတ်ထဲတွင် တော့ မည်မျှကြာသွားပြီဆိုသည် ကို တိုင်းတာဖို့ မေ့လျော့နေကြ၏။ အချိန်ဆို တာ ဘာလဲ? “လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေး” ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ “လူ့ဘဝဆိုတာအကြာကြီး” လို့ လည်း အောက်မေ့ယူဆနိုင်တာပဲ၊ အချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ?

ဟိုး....အဝေးမျှော်စင်ဆီမှ ညတစ်နာရီထိုး သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရ၏။

ထိုစဉ် ဒီဝိုင်း၏ အကြည့်က ရေပြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်.....ချမ်း၊ ဟိုမှာ မျောနေတာ ဘာလေးလဲမသိဘူး၊ ဟာ.... သေတ္တာသေးသေးလေးကွ”

ချမ်းက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာသည် ။

“ဟင်.....ဘယ်မှာ လဲ”

သေတ္တာကလေးကို မြင်သောအခါ ချမ်းက....

“ဟာ.....ဟုတ်တယ်ကွ၊ သေတ္တာလေးက လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်နော်..... လှလိုက်တာကွာ.....ငါယူမယ်”

ချမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲသို့ “ဝုံးခနဲ” ခုန်ချပြီး ကူးခတ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်....ငါ အရင်မြင်တာကွ၊ ငါပိုင်တယ်”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းနောက်မှ ကမန်းကတန်း ရေထဲခုန်ချလိုက်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် သူ့ထက်ပါ ဦးအောင်ကူးခတ်ရင်း ချမ်းက သေတ္တာလေးကို ရသွားသည် ။ ဒီဝိုင်းက ချမ်းကို ခါးမှ ဆွဲဖက်၍ ရေထဲနှစ်ပြီး အတင်းလှသည် ။ ချမ်းက သေတ္တာကိုမလွှတ်။ တွန်းတိုးရုန်းကန်ကာ တံတားဆီ အရောက်ကူးပြေး၏။

ဒီဝိုင်းက တံတားပေါ် မောဟိုက်စွာတက်လာရင်း သေတ္တာလေးကို ရင်မှာ ပိုက်ကာ တဟော ဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်နေသည့် ချမ်းကို.....

“တိရစ္ဆာန်ကောင်..မင်း မညစ်နဲ့ ကွာ၊ ငါ အရင်မြင်တာ၊ ငါ ပြလို့ မင်းတွေ့ရတာကွ၊ ဒီတော့... ဒီသေတ္တာလေးကို ငါပဲ ပိုင်သင့်တယ်”

“အပုပ်ကောင်...မင်း သရဲပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကျက်သရေ မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .... ရသူ ယူကြေးပဲ....မင်း ပိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ရေထဲခုန်ချပြီး သွားဆယ်လိုက်ပါလား၊ မင်း ဘာသာ မင်းတွေဝေနေပြီးတော့.....”

“ဘာဆိုလို့ လဲကွ၊ ငါ့အိမ်ပေါ် မင်းတက်နေလိုက်တာနဲ့ မင်းအိမ်ဖြစ်သွားမှာ လား၊ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ထဲမှာ ရှိတာ မရှိတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မည်သို့ပြောပြော ချမ်းက သေတ္တာလေးကို လက်ထဲမှ မချ။ သေတ္တာကလေးက အလျားခြောက် လက်မခန့်သာရှိပြီး ထုက ပါးပါးကလေးပင်

ဖြစ်သည်။ ကန့်လန့်ထိုးလျှိုရသော ရှေးဟောင်းပုံသဏ္ဍာန် သော့ခလောက် တစ်မျိုးဖြင့် အသေခတ်ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖွင့်မရ။ အပြာရောင်လဲ့နေသော သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ရေလုံအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖန်တီးထားသည့် လက်ရာ ဖြစ်၏။

ရေညှိတချို့ တက်နေသည့်ကြားမှ ပင် အနည်းငယ် ပွတ်တိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ အရောင် လက်လာ၏။ မည်သည့် သတ္တုအမျိုးအစားမှန်းတော့မသိ။ အဖုံးပေါ်တွင် ရှေးဟောင်း မစ်သရာ (Mithra) ဂိုဏ်း၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော နတ်ဘုရားတစ်ပါးက ကျွဲကို ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ် အနိုင်ယူနေသည့် ပုံကို ရုပ်ကြွ ထုဆစ်ထား၏။

မစ်သရာဆိုသည် မှာ သမိုင်းတွင် ရှေးအကျဆုံး နတ်ဘုရားတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဘီစီ-၄၀၀၀ခန့်ကဟု ယူဆရသော အထောက်အထားကို အီရတ်နိုင်ငံတွင် တွေ့ရ၏။ တိုက်ဂါးရစ်မြစ်နှင့် ယူဖရိတ်တီး(စ်) မြစ်နှစ်သွယ်ကြားရှိ တောင်ကြားဒေသတွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ (ထိုနေရာသည် သမ္မာကျမ်းစာတွင် ပါရှိသော ဒဒင်ဥယျာဉ်တည်ရှိခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည် ) မစ်သရာဂိုဏ်းဝင်တို့ က လောကတွင် “အကောင်း”နှင့် “အဆိုး” ဟူသော နတ်ဘုရားနှစ်ပါးသည် တန်ခိုးချင်းညီမျှပြီး အားပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည် ဟု ခံယူကြ၏။ ထိုအယူအဆသည် အရှေ့ အလယ်ပိုင်းဒေသ တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီး အီရန်နိုင်ငံ သမိုင်း၏ ဘီစီ-၁၀၀၀ခန့်တွင် “မစ်သရာ” ဟူသော အမည်ကို အထင်အရှား တွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ဇိုရာထရီယံဂိုဏ်းနှင့် မင်နစ်စီယံဂိုဏ်းတို့ သည် အကောင်းနှင့်အဆိုး နတ်ဘုရားနှစ်ပါးစလုံးကို လက်ခံကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ချမ်းက သေတ္တာလေးကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်လိုက်၏။ အတွင်းမှ ပစ္စည်း

တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပုံရသည့် ထိခတ်သံ တဂျောက်ဂျောက်ကို ကြားရသည် ။

“အထဲမှာ ဘာလဲမသိဘူးကွ”

“သာမန်ပစ္စည်းမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မကောင်းကျိုးပေးမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုများ လား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မစ်သရာဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ အမှောင်လမ်း ဂန္ဓာရီသမားတွေလို့ နာမည်ပျက်ရှိဖူး တယ်၊ ဒါပေမယ့်....တန်ခိုးဣတ္ထိပတ်ရှိတဲ့ အရာတစ်ခုခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

သေတ္တာလေးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကိုင်လှုပ်ကြည့်ကြပြီး သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ရန် စဉ်းစားကြသည် ။

“ကျောက်တုံးတစ်ခုခုနဲ့ သော့ခလောက်ကို ရိုက်ဖွင့်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“သံချောင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး ကန့်လန့် လိုက်ရင်ကော”

ပြောသာပြောနေကြသည် ။ တကယ်တမ်း သေတ္တာကိုဖွင့်ဖို့ ဘယ်သူမှ အားမထုတ်ကြ။ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေကြ၏။

နောက်.....စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိကြပြန်သည် ။ အတော်ကြာမှ ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထလိုက်ကြသည် ။

“သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေတာတော့ သေချာတယ်ကွ”

ကန်ဘောင်ရိုးအတိုင်း သူတို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေကြသောကြောင့် မုတ်သုန်ညလေပြေတစ်ချက် တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ ချမ်းပြီး

တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်သွားကြသည်။ ။

ဒီဝိုင်းက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

“အစတုန်းကတော့ မိုးရွာရင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုတော့မှာ ပဲလို့ တွေးခဲ့လိုက်ရတာ... တကယ်တမ်း ရေစိုစရာ ရှိလာတော့ မိုးမရွာပေမယ့်လဲ စိုရတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲကွာ....ဘဝဆိုတာ တလွဲတွေ လျှောက်ဖြစ်နေတာ ရယ်စရာကြီးပါကွာ”

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူးမည် ပြင်ခိုက်မှာ ပင် လက်ခုပ်တီး၍ လှမ်းခေါ်သံကြားလိုက် ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကျောင်းတွင် အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး ပြန်လာကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၏။

“ဟိုနှစ်ယောက်....ဘယ်မှာ သွားပုန်းနေတာလဲ၊ ရှာလိုက်ရတာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ...မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အောင်တယ်၊ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာစီ...အတူတူပဲ။ ဒီတစ်ပွဲလည်း မင်းတို့ သရေပဲပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုမြင့်ကော.....”

“ဒီကောင်က မင်းတို့ ထက်သာသွားပြီကွ၊ ဒီကောင်က ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာတောင်.....”

“ဟာ....ဒီကောင်က လျှို့ဝှားတာကိုး”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၊ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲလို့ ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေပါလား၊ ဘယ်မြောင်းထဲ လိမ့်ကျလာတာလဲ”

“မြောင်းထဲလိမ့်ကျလာတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါနဲ့ ဒီဝိုင်း လက်တွေ့စ

မ်းသပ်ချက်တစ်ခု လုပ်ကြည့်လာတာ၊ ပါကစ္စတန်က ရေဘေးဒုက္ခသည် တစ်သန်းအတွက် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးမလို့ ”

“ဘာတွေပို့ပေးမှာ လဲ”

“ရေကူးနည်းစာအုပ်တွေ ပို့လိုက်မယ်လေ”

ချမ်း စကားကြောင့် သူတို့ ရယ်လိုက်ကြသည် ။ ဒီဝိုင်းက.....

“ဟဲ့....အိမ်....နင်ကော”

“ငါ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုတောင် ပါတယ်တဲ့ ....သိလား၊ သင်္ချာနဲ့ သိပ္ပံတဲ့၊ ပျော်လိုက်တာဟာ၊ ငါက သင်္ချာတစ်ခုလောက်ပဲ ပါမယ်ထင်ထားတာ”

အိအိခိုင်က ဝမ်းသာလွန်း၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် လုံး အိအိခိုင်ကို ပြုံး၍ သာ ကြည့်နေဖြစ်ကြသည် ။ ကိုကိုမြင့်က အခြား သူငယ်ချင်းများ အောင်သူအောင် ကျသူကျသည့်အကြောင်း ပြောပြနေစဉ်မှာ ပင် အိအိခိုင်က.....

“နင်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်မှာ ဆိုရင် ငါ့အိမ်ကို ပြောပြပေးစမ်းပါ ဟယ်....ငါ့အိမ်က လူကြီးတွေလဲ သိချင်လို့ မျှော်နေမှာ ၊ ငါကတော့ အောင်စာရင်း မကြည့်ရသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကို လိုက်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး....အေး...ဝင်ပြောလိုက်မယ်၊ နင်တို့ အိမ်က ဓမ္မာရုံရှေ့မှာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ...နင်တို့ ရောက်ဖူးသားပဲ၊ ခြံရှေ့မှာ “အိမ်ငှားမည်” ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတယ်”

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းက သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသ

ည် ။ တံတားကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဒီဝိုင်းက အဆက်အစပ်မရှိ  
ဘဲ လှမောင်မောင်ညွန့် အကြောင်းကို စပြော၏။

“လှမောင်မောင်ညွန့်ဟာ တော်တော်သနားဖို့ ကောင်းတယ်ကွ”

ချမ်းက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဒီဝိုင်းက ဆက်၍ .....

“ဒီကောင်...ဆယ်တန်းတုန်းက ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေခါနီး နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်တော့ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပါဆယ်ဂိမ်းတွေ ကစားကြနဲ့ လေ...၊ နောက်....တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်အပြန်အလှန်ပေးကြတာ....သနားစရာကောင်းတာက လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဘယ်သူမှ လက်ဆောင်မပေးကြဘူး၊ ဒီကောင် တစ်ယောက်တည်း အပယ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်ဘာလုပ်သလဲ....သိလား၊ စတိုးဆိုင်သွားပြီး အကောင်းဆုံးလက်ဆောင် တစ်ခုဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်ကွ”

ဒီဝိုင်းအသံက လှောင်ပြောင်သရော်သော အငွေ့အသက်မပါ။ ပကတိစာနာစိတ်ဖြင့် နွေးထွေး နေ၏။ ချမ်းက အဝေးသို့ငေး၍ နားထောင်နေရင်း သက်ပြင်းဖွဖွ ရှိုက်သည် ။

လေပြေထဲတွင် ခရမ်းပြာရောင် မိုးစက်ရနံ့တွေ စိုစွတ်အေးမြနေလေသည် ။ ဒီဝိုင်းက....

“လှမောင်မောင်ညွန့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း... လူဆိုတာ ဘာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ငါ့ဘာသာ ပြန်ပြန်မေးမိတယ်၊ ရင်ထဲက တစ်ခုခုကိုတော့ သိလာသလိုပဲ”

တံတားပေါ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ရပ်မိကြပြန်သည် ။ တဝေါဝေါ

စီးဆင်းနေသည့် ရေဂယက်ကို ငွံကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြ၏။  
အတန်ကြာမှ ချမ်းက....

“ငါ့မှာ ဘကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ သူက တောမှာ နေတာ၊ သူလူ  
ပံပုံကလဲ အဆန်းသား... တောထဲမှာ သစ်ပင် ဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲဆိုပြီး  
လိုက်ရေကြည့်သတဲ့ ”

“ဘယ်လိုရေသလဲ”

“မနက်မိုးလင်း ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ သောက်ရေပူးထဲ ရေဖြည့်၊  
မြေဖြူခဲလေးတစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး တောထဲဝင်သွားတော့တာပဲ၊ တွေ့သ  
မျှ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ဂဏန်းတွေ အစဉ်  
လိုက် ရေးသွားတော့တာ ညနေမိုးချုပ်လို့ ဘာမှ မမြင်ရတော့မှ အိမ်ပြန်  
လာတယ်၊ အဲဒီလို လိုက်နေလိုက်တာ....နေ့တိုင်းပဲ”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မသိဘူးကွ”

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြပြန်သည် ။ တံတားလက်ရန်း  
ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ အောက်သို့ ငွံကြည့်ရင်း ရောက်တတ်ရာ  
ရာ စကားတွေ ဟိုတစ်ခွန်း ဒီတစ်ခွန်း ပြောမိကြသေးသည် ။

သိပ်တော့ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။

ကြာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပျင်းရိလာကြသည် ။

ချမ်းက....

“လူ့ဘဝဆိုတာ အဖုံးပိတ်ထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးပဲကွ၊ အထဲမှာ  
ဘာရှိသလဲတော့ မသိဘူး”



ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး.....

“ဘာပဲရှိရှိပေါ့ကွာ....မထူးလှပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေ၏။ ချမ်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ယူလာသော သေတ္တာကလေးကို သတိရသွားပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။ အထဲက ဂလောက်ဂလောက်မြည်သံကြားရအောင် လှုပ်ကြည့်လိုက်သေးသည် ။

ထို့နောက် ပြုံးပြီး သေတ္တာကလေးကို တံတားလက်ရန်းဘောင်ပေါ်ချထားလိုက်၏။ နောက်... ချမ်းက....

“ဟေ့ကောင်...ဒီဝိုင်း၊ ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကိုကော မသိချင်ဘူးလား”

ဒီဝိုင်း ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး ပြန်လှည့်သွားသည် ။ စီးဆင်းနေသော ရေများကို ငေးမြဲငေး နေ၏။ ချမ်းက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး...

..

“ငါလည်း မသိချင်ဘူး”

\*

သူတို့ အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပျံ့ဝဲလာသည် ။ ညဉ့်ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ဟု ထင်ရ၏။ ငှက်ဆိုးက ဂစ်ခနဲ မြည်သံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသည် ။

“သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေတာတော့ သေချာတယ်ကွ”

“အေး....”

\*

ရေတဝေါဝေါစီးသံမှ လွဲ၍ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

\*

ရုတ်တရက်.....။

သေတ္တာကလေးသည် တံတားလက်ရန်းပေါ်တွင် ရှိနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ (ဘာကြောင့်ပြုတ်ကျသွားရသည် ကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မသိကြ။) တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသည့် ရေထဲတွင် မျောပါသွားသော သေတ္တာကလေးကို သူတို့ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ငေးကြည့်နေကြသည် ။

ထို့နောက်....

တံတားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

\*

အိအိခိုင် အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ဒီဝိုင်းက.....

“ဟေ့ကောင်....ချမ်း၊ မင်းပဲ ဝင်ပြောလိုက်ကွာ၊ ငါခြံပြင်ကပဲ စောင့်မယ်”

ချမ်းက အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အိအိခိုင်၏ မိဘများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနေစဉ် ဒီဝိုင်းက ခြံဝတွင် ချိတ်ထားသည့် “အိမ်ငှားမည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ခဲရာခဲဆစ် ဖြုတ်ယူသည် ။

ထို့နောက်....“အိမ်”ဟူသော စာလုံး၏ “မ”အက္ခရာပေါ်မှ “အသတ်”ကို ရေစိုနေသော သူ့အင်္ကျီစဖြင့် အသေအချာ ပွတ်တိုက်ဖျက်၏။

“အိမ် ငှားမည်”

ထို့နောက် ဆိုင်းဘုတ်ကို နေရာတကျ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည် ။ အိမ်ထဲမှ ချမ်း ပြန်ထွက်လာ သောအခါ ဒီဝိုင်းက ဆိုင်းဘုတ်ကို မေးငေါ့ပြ

လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား တခွီးခွီး ကျိတ်ရယ်ကြသည်။ ။

“လာ....ဟေ့ကောင်၊ လစ်စို့”

မနက်ဖြန် မနက်ဆိုလျှင် ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ပြီး အိမ်ကို ငှားချင်သူများ အိမ်ရှေ့တွင် တန်းစီကောင်း စီနေပေလိမ့်မည်ဟု သူတို့ တွေးကာ ပြုံးဖြစ်ကြ၏။

\*

အခန်း(၅)  
(နိဂုံး)

“နိဂုံး” ဆိုသည် မှာ သုည၏ ဟိုဘက်အလွန်တွင် သာ  
ရှိသင့်သော အရာဖြစ်ပါသည်။ ။  
အရာရာကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် အကြွင်းအဖြစ်  
သုညပင်လျှင် မကျန်ရစ်ခဲ့သင့်ပါ။  
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်....သုညသည် အရာရာတိုင်း၏  
မိခင် ဖြစ်၏။ သုညရှိနေလျှင် ဘဝသည် အသစ်တစ်ဖန်  
ပြန်စနေဦးမည်။ လောကသည် သံသရာအသစ် ပြန်  
လည်ရဦးမည်။  
တကယ်တမ်း.....  
သင့်ကိုယ်သင် နိဂုံးချုပ်လိုလျှင်  
သင့်စိတ်သည် သုည၏ ဟိုဘက်အလွန်အထိ ရောက်  
အောင် သွားသင့်ပါသည်။ ။

\*

(က)

ညသည် အိမ်တိုင်း၏ နောက်ဘက်တံစက်မြိတ်စွန်းတွင် တွဲလောင်း ခိုလျက်ရှိပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်ချိန်တွင် အရုဏ်တ က်တော့မည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရန် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်နေရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ရပ်လိုက်မိကြသည် ။

ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ဖို့ သာ ရှိတော့သည် ။

ထိုအချိန်တွင်

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ် .. ဒီဝိုင်း”

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ် .. ချမ်း”

နှစ်ယောက်စလုံး တိုက်ဆိုင်စွာ ပြိုင်တူပြောလိုက်မိသောကြောင့် ရ ယ်မောဖြစ်ကြသည် ။

ဒီဝိုင်းက ...

“ကဲကွာ မင်း အရင်မေး”

ဟု ပြောသဖြင့် ချမ်းက ...

“မင်းကို ကြည့်ရတာ စာမေးပွဲအောင်လို့ လည်း ဘာမှ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းသာပုံမရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ဒီဝိုင်းက ...

“မင်းကလဲ သိလျက်နဲ့ မေးနေပြန်ပြီ၊ မင်းကကော ဘာထူးလို့ လဲ”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် အပြုံးကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည် ။ ထို့နောက်...

“ချမ်းရာ ... တကယ်တော့ အောင်မြင်တယ် ဆိုတာ ဆုံးရှုံးတယ်ဆို တာကော နှစ်ခုစလုံးက ရေခွက်တစ်ခွက်ရဲ့ အပြင်နံရံမှာ ချယ်သထား

တဲ့ အပြောက်အမွန်းတွေပဲ၊ ဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး၊ တကယ့် အဓိက အစိတ်အပိုင်းက ရေခွက်ရဲ့ အတွင်းပိုင်း အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုက ငါတို့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာကို ထူးပြီး ဝမ်းသာရဦးမလဲ၊ ဘာကိုထူးပြီး ဝမ်းနည်းရဦးမှာ လဲ ...ချမ်း”

သူပြောနေပုံက သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှသည် ။ ထို့နောက် သူက ချမ်းဘက်လှည့်ပြီး ...

“မင်းကိုလဲ ငါ မေးရဦးမယ် .. ချမ်း”

“ပြော ... ဘာလဲ”

“မင်းကော လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဆိုးတာလဲ”

ချမ်းက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ နောက်မှ ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ ဘဝပဲကွ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငါတို့ က တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို မှန်သလား၊ မှားသလား ဆုံးဖြတ်ပေးခွင့် မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ဘဝကိုကော... သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကိုကော ပုံစံသွင်း အရောင်ဆိုးပေးတာက အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ပဲ”

ချမ်းက စကားကိုဖြတ်ကာ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးသွားသည် ။ ခပ်ဖျော့ဖျော့ လင်းလက်နေသော လမ်းဓာတ်မီးတိုင်ကို မော့ကြည့်သည် ။ တော်တော်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားဆက်၏။

“လူတိုင်းဟာ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့အတွေးအခေါ်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်

ဆုံးဖြတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို နားလည်ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးစရာ ရှိတော့မှာ လဲ၊ တကယ်တော့ လူ့စိတ်ဆိုတာကကွာ ...”

“စိတ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်သလဲ ချမ်း”

“စိတ်ဆိုတာ စောစောတုန်းက ငါတို့ ရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ သေတ္တာလေးလိုပါပဲ၊ အထဲမှာ ဘာပဲရှိရှိပေါ့... သူ့ဘာသာသူ အရှိ .. အရှိ တိုင်းလေး ထားလိုက်သင့်တဲ့ အရာမျိုးပါ”

တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည့်ရေထဲတွင် မျောပါသွားသော သေတ္တာ လေးကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ငေးကြည့်နေသည့် ခံစားမှုမျိုးဖြင့် သူတို့ တိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြ၏။

တကယ်တော့ ....။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုသည် မှာ နိဂုံးတစ်ခုပင် ဖြစ်သင့်လေသည် ။

\*

သူတို့ နှစ်ယောက် ...

တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင်

ကျောခိုင်းလမ်းခွဲခွဲကြလေတော့သည် ။

\*

စောင်းတို့ ကို ရိုက်ချိုးလော့...၊

ထိုအခါ လူတို့ သည် ကိုယ်ပိုင်နားရွက်ဖြင့်

ပကတိအတိုင်း နားထောင်တတ်လိမ့်မည်။

အမြင်စူးရှသူတို့ ၏ မျက်လုံးကို ပိတ်လော့...၊

ထိုအခါ လူတို့ သည် ကိုယ့်မျက်စိဖြင့် ကိုယ်

ကြည့်မြင်တတ်ကြလိမ့်မည်။

မြင့်မြတ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းလော့...၊

ထိုအခါ မြင့်မြတ်ကြလိမ့်မည်။

\*